

Moris Venden

POSLUŠNOST VEROM

- ☞ Da li ste ikada čuli da je neko postao Božje dete, a da nije ništa znao o Bogu?
- ☞ Da li posvećeni život pripada samo sedokosima?
- ☞ Ako utvrdimo da još nismo doživeli istinsko predanje, valja li se obeshrabriti?
- ☞ Šta znači potpuno Božje prisustvo u životu?
- ☞ Kako ulazimo u Božiji odmor?
- ☞ Dolazimo li Hristu da bi smo se pokajali, ili se kajemo da bismo došli Hristu?
- ☞ Možemo li se potpuno pouzdati u Boga i Njegov način upravljanja našim životom?
- ☞ Možemo li pobediti greh kao što je Isus pobedio?

SADRŽAJ

POSLUŠNOST MOŽE NASTATI SAMO VEROM:

UVOD	3
1. ZATO ŠTO TAKO KAŽE BIBLIJA	9
2. ZBOG LJUDSKE PRIRODE	17
3. ZBOG PRIRODE PREDANJA	25
4. ZBOG BOŽIJEG UPRAVLJANJA	35
5. ZBOG SUBOTNOG ODMORA	48
6. ZBOG PRIRODE POKAJANJA	53
7. ZATO ŠTO JE POSLUŠNOST PLOD VERE	61
8. ZBOG ISUSOVOG PRIMERA	67

UVOD

U svojim prvim optužbama protiv Boga sotona je tvrdio da se Zakon ne može držati. Kad su ga Adam i Eva prekršili, sotona se obradovao i svojim optužbama dodao još jednu: Bog ne može da oprostí čoveku. Sotona nije ni slutio da će sam Bog platiti kaznu za greh. A Isusov život i smrt dokazali su da se grešnicima može oprostiti, da se Božiji Zakon može držati i da to nije mogao samo Isus već da to mogu svi koji žive životom vere kojim je On živeo.

Ova dvostruka vest o oprostjenju i poslušnosti predstavlja suštinu zadatka vernog ostatka u vreme simbolički predstavljeno trojicom anđela i u vreme dovršenja Hristove službe na nebu. Isus, naš prvosveštenik, nudi grešnicima i oprostjenje i silu za poslušnost. Obe ove istine podjednako su važne. Veoma je važno da verni ostatak shvati ovu Hristovu dvostruku službu na nebu, jer u protivnom neće biti u stanju da izvrši svoju misiju.

Opravdanje verom, Božje delo za nas, i Hristova pravda koja uključuje Božje delovanje u nama – istine su koje moramo objaviti svetu koji propada.

U Otkrivenju 14,12 verni ostatak opisan je rečima: „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.“ Nit o pobedi Božjeg naroda provlači se kroz čitavu Knjigu Otkrivenja. Svakoj od sedam crkava dato je određeno obećanje: „Koji pobedi daću mu da jede od drveta životnoga koje je nasred raja Božijega.“ (2.7). „Koji pobedi neće mu nauditi druga smrt.“ (stih 11) „Koji pobedi daću mu da jede od mane sakrivene.“ (stih 17) „Koji pobedi i održi dela moja do kraja daću mu vlast nad narodima.“ (stih 26) „Koji pobedi on će se obući u haljine bele i neće izbrisati imena njegova iz knjige života, priznaću ime njegovo

pred Ocem svojim i pred anđelima njegovim.“ (3,7) „Koji pobedi učiniću ga stub u crkvi Boga svojega i više neće izaći napolje.“ (stih 12) I na kraju Bog obećava laodikejskoj crkvi: „Koji pobedi daću mu da sedne sa mnom na prestolu mojemu, kao i ja što pobedih i sedoh s ocem svojim na prestolu njegovu.“ (stih 21) U knjizi *Čežnja vekova* na 657. stranici možemo čitati da će poslušnost ili neposlušnost Božjem Zakonu biti poslednje veliko područje sukoba između Hrista i sotone.

U toj oblasti svi imamo poteškoća. Većina od nas ne ističe se u poslušnosti. Iz dana u dan, iz godine u godinu borimo se sa istim manama i slabostima i padamo. Uvek iznova odlučujemo da ćemo biti bolji, činimo sve od sebe da bismo se popravili i ulažemo istrajne napore pokušavajući da živimo pravednim životom. I zatim padamo. Padamo. I opet padamo. I pored saznanja da je posvećenje proces koji traje čitavog života osećali bismo se mnogo sigurnijim kad bismo videli bar neki napredak. Čak i uverenje da nam Bog sudi po smeru kojim se kreće naš život, a ne samo po nekom dobrom ili lošem delu, nekima od nas pruža malo utehe, jer je očigledno da naš smer ne ide ni naviše ni naniže već je u stalnom kretanju gore-dole.

Verni ostatak jesu samo oni koji stvarno drže Božje zapovesti. Knjiga Otkrivenja daje obećanje pobedniku. Mora dakle postojati način na koji se može biti poslušan Bogu, na koji se mogu držati Njegove zapovesti i pobeđivati, način koji je nekima od nas dosad izmicao. Mora da o poslušnosti postoji još nešto što moramo razumeti. Ova knjiga pokušaj je da se detaljno objasni ono što mnogi drže najvećim otkrićem u pobedonosnom hrišćanskom životu. A to je činjenica da poslušnost dolazi samo kroz veru u Isusa Hrista, što znači da Bog želi da nas dovede do odnosa potpune zavisnosti od Njega, koji Mu omogućava da čini ono što je oduvek želeo – da živi svojim životom u nama. Jedan

takav odnos omogućava Mu da želi i deluje u skladu sa svojim dobrim namerama u našem životu. Samo ono što Isus čini jeste prava poslušnost.

Vrlo dugo zastupali smo dva verovanja koja se ne slažu sa ovim. Jedno, koje tvrdi da možemo sami držati Božje zapovesti i pobediti, pa smo čak mnogo govorili o savršenstvu, i drugo, verovali smo da iako nam je potrebna Božja pomoć mi ipak sami moramo naporno raditi na sopstvenoj poslušnosti.

Neki su danas postali toliko uznemireni zbog nedovoljne poslušnosti koju pokazuju u sopstvenoj sili da su odlučili da sasvim odbace verovanje u pobedu i poslušnost i svoje verovanje prilagode svom iskustvu. Oni kažu da je nemoguće biti poslušan Božijim zapovestima na bilo koji način i tako se nesvesno pridružuju neprijatelju u njegovim najvećim optužbama protiv Boga. Iako je tačno da nas Bog ne prima zbog naše poslušnosti, to ni u kom slučaju ne isključuje istinu da nam je Božija sila na raspolaganju u borbi protiv greha. Osoba koja se obeshrabruje i odbacuje sigurnost spasenja zbog svog rđavog vladanja jednostavno pokazuje da je legalista. Isto tako osoba koja nije sigurna u spasenje sve dok ne poveruje da je nesavršenstvo sve što Bog očekuje, isto je legalista. I jedna i druga osoba zasnivaju sigurnost spasenja na svojim delima i ponašanju, iako ih posmatraju sa različitih pozicija.

Radosna vest glasi da postoji i treća mogućnost. Mi možemo verovati u opravdanje verom i biti potpuno sigurni da nas Bog prima samo na osnovu onoga što je Isus već učinio za nas. U isto vreme možemo prihvatiti istinu da su poslušnost, pobjeda i samosavlađivanje mogući, da i danas mogu postati stvarnost u našem životu. Poslušnost dolazi samo verom, baš kao što i oprostjenje dolazi samo verom. Pavle je još davno istakao: „Kako dakle primiste Hrista Isusa Gospoda, onako živite u njemu.“

(Kološanima 2,6)

U ovoj knjizi proučavaćemo osam glavnih razloga zbog kojih se poslušnost može javiti samo verom. Ukratko ćemo ih nabrojati a zatim detaljno proučiti u poglavljima koja slede.

1. Zato što tako kaže Biblija.

U Rimljanima 1,17 Pavle objavljuje: „Pravednik će od vere živ biti.“ Ko su pravednici? Oni koji prihvataju Božiju opravdavajuću milost. I ovde Biblija govori da će pravedni – oni koji su opravdani – živeti od vere.

2. Zato što je ljudska priroda takva.

Rimljanima 5,19 objavljuje da su zbog greha jednog čoveka mnogi postali grešnici! „Naša srca su zla i mi ih ne možemo promeniti.“ (SC, 11) U Jovanovnom evanđelju u trećem poglavlju čitamo da ako se ne rodimo nanovo ne možemo videti carstva nebeskog. Ako je to tačno, sigurno nešto nije u redu sa našim prvim rođenjem. Vekovima pre toga Isaija je izjavio da je naša pravda kao nečista haljina. Tako nam naša sopstvena priroda otkriva da se poslušnost može javiti samo u potpunoj zavisnosti od jedne druge sile, van nas samih.

3. Zbog prirode greha.

To znači prestati se oslanjati na sebe. (Rimljanima 9 i 10) Ako prestanemo sa pokušajima da uspemo sopstvenim sposobnostima, moramo se osloniti na jednu drugu silu. Nemoguće je istrajno pokušavati da budemo poslušni i odbijati bilo kakvu pomoć da bi smo poslušali. Odricanje od sebe poriče mogućnosti nastojanja da nešto sami postignemo, jer kad se odrekneмо себе ili se predamo Bogu, mi se stavljamo pod Njegovu upravu.

4. Bog želi da upravlja nama.

Prema Rimljanima 6, mi na ovom svetu imamo dve mogućnosti u izboru onoga ko će upravljati našim životom – ili su to Bog ili sotona. Ne postoji neutralni teren. Mi sami biramo koja

će od ovih dvaju sila upravljati nama. Božije upravljanje jeste sa ljubavlju, i ako se predamo Njemu, bićemo poslušni.

5. Bog nam nudi odmor dok živimo hrišćanskim životom i odmor od krivice greha.

„Daklem je ostavljeno još počivanje narodu Božjemu.“ (Jevrejima 4,9) Zapazite da se počivanje odnosi na Božiji narod – na one koji su Ga već prihvatili i postali Njegova deca. „Jer koji uđe u pokoj Njegov, on počiva od dela svojih, kao i Bog od svojih.“ (stih 10)

6. Priroda pokajanja to zahteva.

Pokajanje nije naše lično delo, već dar. (Dela 5,31) Ali šta je pokajanje? To je žaljenje zbog greha i ostavljanje greha. Prema tome, ako je pokajanje dar, a pokajanje znači i žalost zbog greha i ostavljanje greha, i samo ostavljanje greha mora biti dar. To nije nešto što mi postižemo, već nešto što primamo.

7. U Evanđelju po Jovanu 15 Isus jasno kaže da je poslušnost plod vere. Plod je rezultat nečega. Mi ga ne dobijamo samo zato što nastojimo da ga proizvedemo – on je prirodna posledica delovanja živog Čokota. Ako smo povezani sa Čokotom, mi ćemo prirodno i spontano donositi rod zato što ne možemo da radimo ništa drugo.

8. I najzad, Isus nam je ostavio savršeni primer (Jovan 14,10)

Isus je sve u svom životu činio silom sa Neba, a ne nekom svojom unutrašnjom snagom.

On je došao na ovaj svet ne samo da umre za nas – da plati kaznu za greh – već i da nam pokaže kako da živimo u zavisnost od jedne više sile. Isus je živeo životom poslušnosti samo kroz veru i postao najveći dokaz da i mi možemo živeti isto tako kako je On živeo.

Na kraju želeli bismo da naglasimo činjenicu da je

poslušnost verom nešto što samo predani hrišćanin može da razume i doživi. To nije samo neki oblik samopomoći, promena ponašanja ili pozitivan način mišljenja koji omogućuje spoljašnju promenu onima koji imaju dovoljno snažnu volju da to usvoje. POSLUŠNOST KROZ VERU MOŽE SE JAVITI SAMO IZ SRCA I SAMO KOD OSOBE KOJA SE SVAKODNEVNO DRUŽI SA ISUSOM HRISTOM.

Za osobu koja je opravdana, kojoj je oprošteno i koja je pomirena sa Bogom i koja je temeljito verom prihvatila ono što je Isus učinio na krstu, poslušnost verom omiljena je i praktično najvažnija tema. Samo onaj ko je prihvatio ovaj obnovljeni odnos nastao opravdanjem i ko je ponovo uspostavio zajednicu sa Bogom smatraće je značajnom. ZATO JE OVA KNJIGA NAMENJENA SAMO HRIŠĆANIMA, ONIMA KOJI SU USPOSTAVILI TAJ ODNOS.

U skladu sa tim nećemo utrošiti suviše vremena za naglašavanje činjenice da poslušnost nije osnov našeg spasenja, kao i da mera u kojoj si uspešan u samosavlađivanju ne uslovljava tvoj odnos sa Bogom danas, jer nikada za osnov svoje sigurnosti ne možeš uzeti svoja dela i ponašanje, bilo da su dobra ili zla. Osobi koja je prihvatila Božju opravdavajuću milost i koja je uspostavila odnos sa Bogom poslušnost verom u Isusa Hrista postaje radosna vest o tome šta Bog želi da učini u nama i kroz nas, da bi se Njegovo ime proslavilo pred ovim svetom i svemirom.

„Jer je Bog što čini u vama da hoćete
i učinite kao što Mu je ugodno.“
(Filibljanima 2,13)

1. POSLUŠNOST MOŽE NASTATI SAMO VEROM ZATO ŠTO TAKO KAŽE BIBLIJA

Jednom kad sam naručio sendvič u restoranu na aerodromu otišao sam a sendvič je ostao jer sam razmišljao o nečem drugom. Morao sam da se vratim da ga uzmem. Ali da sam kupio „Mercedes“, mala je verovatnoća da bih ga zaboravio u prodajnom salonu. „Da li će čovek uzeti ono što je kupio?“ pitali su jednom Džons i Vagoner. „Ako čovek ode u radnju, zatraži nešto i plati za to, da li će iznenada promeniti mišljenje i otići iz radnje a da to ne ponese? Naravno da neće. Ako je platio, on će sigurno i poneti ono što je kupio.“

Isus je platio za nas. On je platio najveću moguću cenu, dao je svoju skupocenu krv. U stvari, On je sebe dao za nas. Zato možemo biti potpuno sigurni da će nas On prihvatiti.“

Beskrajni, neprocenjivi Isusov dar pruža nam sigurnost da je Bog i nas prihvatio zato što je prihvatio Isusovu žrtvu. Svakog dana mi Ga možemo iznova slaviti zbog toga. Samo ljudi koji su prihvaćeni i koji znaju da su prihvaćeni mogu uspešno proučavati predmet poslušnosti.

Ako se ja već osećam odbačenim, čak i sam susret sa ovom temom neće mi doneti ništa osim razočarenja. Mi svi znamo, ako smo proučavali Bibliju, da nas milost – dar Božiji – spasava kroz veru (Efescima 2,2.9).

Ali postoji nešto što još ne znamo i što možemo postati značajno pitanje među adventistima. Mi ne shvatamo da živimo verom isto tako kao što na početku dolazimo Bogu verom. „Jer po veri živimo a ne po gledanju.“ (2. Korinćanima 5,7) Mi živimo samo verom. Poslušnost dolazi samo verom, plus ili minus

ništa drugo.

Neki danas smatraju da ćeš ako voliš veru mrzeti poslušnost. I da ako naglašavaš poslušnost, moraš da se suprotstavljaš veri. Ali to nije tačno. U stvari, ako odbaciš veru, nedvosmisleno ćeš odbaciti i poslušnost. I obrnuto. To dvoje ide zajedno. Pa ipak mnogi ljudi vrlo pogrešno shvataju hrišćanski život i dostizanje pobeđe i poslušnosti.

Pre nekoliko godina urednik časopisa Adventist Rivju govorio je vernicima na jednoj evangelizaciji. „Želeo bih da vas nešto pitam“, rekao je. „Koliko vas veruje da se spasavamo samo verom?“ Podigla se jedna ili dve ruke koje su se brzo spustile.

„Koliko vas veruje da se spasavamo samo delima?“ Opet se podiglo samo nekoliko ruku. Zatim je upitao: „Koliko vas veruje da se spasavamo i verom i delima?“ Većina ruku podigla se sada i dugo mahala. Posmatrajući ovakav odgovor urednik je rekao: „Nadam se da ćete pre nego završimo proučavanje danas promeniti svoje mišljenje.“ Nastavio je da propoveda kako se spasavamo samo verom u Isusa Hrista. Rimljanima 4,5: „A onome koji ne radi, a veruje onoga koji pravda bezbožnika, prima se vera njegova u pravdu.“ Da li to znači da Bog opravdava bezbožne ljude? Tako piše! „A onome koji radi ne broji se plata po milosti nego po dugu. A onome koji ne radi a veruje onoga koji pravda bezbožnika, prima se vera njegova u pravdu.“ (stihovi 5 i 4)

Crkva je imala određene probleme u vezi sa ovim stavom. To moramo priznati. Diskusije u vezi s tim postale su u nekim krugovima prilično ozbiljne. Da li prihvatamo da se spasavamo jedino verom u Isusa Hrista kad se to tiče naše nade u večni život? Ako razumete imalo od onog što je Isus osigurao na krstu za nas, morate prihvatiti i veliku biblijsku istinu da se spasavamo milošću kroz veru. Obe su sastavni deo evanđelja.

Međutim ljudi su se već vekovima sukobljavali sa ovom mišlju. Reformatori su se borili i umirali za nju. Nama je teško da shvatimo kako je nemoguće da bilo ko i bilo kad zaradi ili zasluži Božju milost ili naklonost. Pa ipak, ova činjenica još uvek predstavlja osnov evanđelja. Bog ne radi po sistemu zasluga, već po sistemu dara. I sve što možemo učiniti da bismo se nadali večnom životu jeste to da stalno prihvatamo i odgovaramo na ono što je On već učinio za nas na krstu i što nastavlja da čini za nas iz dana u dan.

Soteriologija, nauka o spasenju, ima tri vida. Prvi je opravdanje verom – istina da je Isus na krstu omogućio ne samo da nam budu oprošteni gresi nego da se na nas gleda kao da nismo nikada sagrešili. Drugi koji prevazilazi to što nam je Isus oprostio grehe iz prošlosti i uključuje silu Svetog Duha koja nas osposobljava da pobedimo naše sadašnje grehe, neuspehe i pogreške. I treći je nada u konačno oslobođenje od sveta greha kad Isus ponovo dođe. Sva tri vida predstavljaju radosnu vest. Iako ostali hrišćani koji veruju u evanđelje danas ističu opravdanje verom i ono što je Isus učinio za nas, a veliki broj i Isusov dolazak i slavu Njegovog povratka, Crkva ostatka još ima jedinstveni zadatak, zadatak koji prevazilazi ono što su propovedali reformatori. To je zadatak da se sagrađe zidovi na temelju evanđelja. Koji su to zidovi? To je istina da nas Bog može spasti od naših prošlih kao i od naših sadašnjih greha. On je zainteresovan da reši ne samo problem naših neuspeha i greha iz prošlosti nego i naših sadašnjih i budućih pogrešaka. Bog nema samo oprostnje za prošlost već i silu za sadašnjost. Naš Gospod ne samo da će izbrisati izveštaje o našem prošlom životu nego će očistiti i sadašnji život. To je deo evanđelja koji postaje posebno značajan u vreme opisano u Otkrivenju kao vreme u kome su savlađivanje i pobeda dve glavne pojedinosti.

Dok sam sa nekim razgovarao o ovom verovanju da nam Bog nudi snagu da bi nas osposobio da držimo Njegove zapovesti, čuo sam pitanje: „A da li ste ih juče držali?“ Kako bismo odgovorili na ovo pitanje? „To se vas ne tiče!“ odgovorio sam. A zatim sam i ja postavio pitanje: „Da li će Vilijam Miler biti na nebu?“ Osoba je odgovorila: „Nadam se.“ „Ne, to nije odgovor na moje pitanje. Hoće li on biti na nebu – da ili ne“ „Ne znam. To nije u mojoj oblasti.“ Nije u tvojoj oblasti ni da li sam ja juče držao zapovesti ili nisam. To je Božje, i samo Božje. Lako je skliznuti na pitanje „Ko je to zaista ispunio?“ i propustiti istinu iz Otkrivenja 14,12, istinu da će na kraju vremena postojati grupa ljudi koja će držati Božje zapovesti. Možda površni posmatrač neće moći da ih prepozna. Čak ni oni sami možda neće biti svesni onog što su postigli – zbog toga što to neće biti njihovo delo. To je delo Božje. A mi znamo da će nas što bliže dođemo Isusu manje oduševljavati naš sopstveni život.

Iako ne možemo pokazati na druge – ili na same sebe – i reći „On je to uradio“, „Ona je to postigla“, „Ja sam to dostigao“, ostaje nam Otkrivenje 14, 12 gde stoji: „Ovde je trpljenje svetih koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.“

Zanimljivo je da Otkrivenje opisuje svete koji drže zapovesti kao strpljive. Ako ćeš ti biti jedan od onih koji imaju veru Isusovu, koji će izdržati do kraja i držati Božje zapovesti, isto tako moraš imati i strpljenje. Da li si ikad bio nestrpljiv zbog svog ponašanja ili postupaka? Lako je biti nestrpljiv. Pa ipak, mi sigurno ne možemo biti toliko strpljivi sa sobom koliko je Bog strpljiv sa nama. Prema tekstu u Rimljanima 1,16.17, prvi razlog zbog kojeg poslušnost može doći kroz veru – i samo kroz veru – jeste taj što tako kaže Biblija. „Jer se ne stidim jevanđelja Hristova, jer je sila Božja na spasenje svakome koji veruje, a najpre Jevrejinu i Grku. Jer se u njemu javlja pravda Božja iz vere u

veru kao što je napisano: pravednik će od vere svoje živ biti.“ Isusova žrtva na krstu osigurala je spasenje svakome ko ju je prihvatio. Grešnik odgovara osvedočavajućoj sili Svetoga Duha i dolazi Bogu onakav kakav je. Zbog Isusa on je pred Bogom prav. Isusova krv pokriva njegov greh i on stoji pred Bogom kao da nikad nije sagrešio.

Prihvaćen u Voljenome, on se smatra pravednim. Zato Pavle kaže: „Pravednik će od vere živ biti.“ Ova misao javlja se na nekoliko mesta u Bibliji. Prvo u Avakum 2,4. Kasnije Pavle navodi istu misao u Galatima poslanici 3,11 i Jevrejima poslanici 10,38. „Pravednik će od vere svoje živ biti.“ Ako će pravedni – mi koji smo opravdani – biti živi kroz veru, tada je jedan od prvih važnih zadataka razumeti šta je vera. Elen Vajt piše u knjizi Patrijarsi i proroci: „Svaki pogrešan korak koji učine deca Božija znak je nedostatka vere.“ (str. 657) To znači da vera ima presudnu važnost u savlađivanju i poslušnosti.

Postoji i vrlo veliko nerazumevanje u vezi s tim šta je vera. Zašto vera koja nije ništa više od pozitivnog načina razmišljanja već godinama muči hrišćanski svet? Jedan od najvećih dokaza prave vere leži u tome što je ona potpuno spontana. To nije nešto na čemu mi radimo ili nešto što mi proizvodimo. Ako pravilno shvatimo samo ovu činjenicu, to će nas sačuvati od lažne vere koja je danas tako rasprostranjena. Vera se javlja kao prirodna posledica nečeg drugog. I mada je poslušnost plod vere i sama vera je plod. Efescima 2,9 podseća nas da smo spaseni milošću kroz veru i da to nije od nas. Ni milost nije naše delo ni vera. I jedno i drugo su dar Božiji.

Bog dar vere u izvesnoj meri daruje svakoj osobi. Svako ko je rođen na ovom svetu i ima umnih sposobnosti primio je i izvesnu meru vere. (Rimljanima 12,3 – Vaspitanje, str. 226) Bog je svakome od nas dao dovoljno vere da bismo nešto započeli. Ali

to nije vera koja spasava jer se svi neće spasiti. Da bismo imali takvu veru, mi moramo imati više od onoga što Bog prvobitno daje svakome od nas.

„Vera koja nas osposobljava da primimo Božje darove i sama je dar, od kojeg je izvesna mera usađena u svako ljudsko biće. Ona raste kad se vežba u primanju Božje reči. Da bismo ojačali veru, moramo je često dovoditi u dodir s Rečju.“ (Vaspitanje, str. 226)

Neki smatraju da će ojačati veru ako primoraju sebe da veruju u nešto neobično ili dozvole da upadnu u nevolju a zatim pokušaju da veruju kako će im Bog pomoći. Jačanje vere nije na primer ispisivanje čeka bez pokrića i zatim čekanje u nadi da će Bog pronaći način da ga pokrije. To bi bila drskost. Ovo je, istina, krajnji primer, ali se često dešava da naše takozvano jačanje vere, ili istupanje u veri, završava uništavanjem našeg poverenja u Boga umesto njegovim učvršćivanjem. Iako Bog ima na hiljade načina da odgovori na naše potrebe, može biti da način na koji mi očekujemo da On deluje nije nijedan od njih! Svaki put kad pokušavamo da uvećamo svoju veru boreći se da nateramo sebe da verujemo kako će se nešto dogoditi, mi u suštini uopšte ne jačamo svoju veru. To se postiže u dodiru sa Rečju Božijom. „Tako dakle vera biva od propovedanja, a propovedanje Rečju Božijom.“ (Rimljanima 10,17)

Kad dolazimo u dodir sa Božijom Rečju mi dolazimo u dodir sa osobom – Isusom Hristom. Dok saznajemo sve više o Njemu, počinjemo da jačamo spasonosnu vezu sa Njim. Stvarna vera ili poverenje javlja se kroz tu vezu. Ona ne može da postoji bez te veze. Vera je poverenje u nekoga. U trenutku kad se razvija vera moraju da postoje dve osobe. Ne može postojati vera ako postoji samo jedna strana. Vera je i zavisnost jedne osobe o drugoj. Kako se to postiže? Prvo morate imati nekog kome ćete

verovati i zatim ga morate upoznati. Samo tada će vaše poverenje biti prirodno i spontano. To je ono što mislimo kad kažemo da je vera rezultat nečeg drugog – ona je rezultat odnosa.

„Vera je poverenje u Boga“ (Vaspitanje, str. 226) Kako se razvija takav odnos? Razgovorom. Kako možemo razgovarati sa Bogom? Kroz svoju Reč On govori nama, a kroz molitvu mi govorimo Njemu. Kad zajedno sa Njim idemo, možemo da obavljamo hrišćanski posao i službu Njemu. Na taj jednostavan način ostvaruje se zajedništvo, a kad Ga upoznamo, imaćemo poverenja u Njega i prirodno i spontano verovati u Njega.

Naučili smo dakle da vera nikad nije nešto na čemu mi radimo. Mi svoje napore moramo uložiti u uspostavljanje veze sa Isusom, pa će naše druženje u kome je naša pažnja usmerena na Njega proizvesti poverenje i veru u Njega.

Razmislite za trenutak kako ste u početku prihvatili Isusa kao svog Spasitelja. Kroz Njegovu reč koju ste ili sami čitali ili slušali nečije svedočanstvo, otkrili ste trag Njegove ljubavi. Samo ste tek nešto malo saznali o Njemu kao ličnosti, shvatili ste kako vas On prihvata, kako vam prašta i čisti od svake nepravde.

Slušajući propovedanje Reči, ili čitajući je nasamo, počeli ste da se upoznajete sa Njim. Zatim ste se odazvali govoreći mu o sebi kroz molitvu. Razgovarajući s Njim priznali ste Mu svoju potrebu za Njegovim besplatnim darom spasenja, za Njegovom milošću. Na kraju ste prihvatili Njegovu ponudu spasenja, i On vam je oprostio i opravdao vas. Ono što ste prvo učinili kad ste iskusili mir izmirenja sa Bogom bilo je da ste nekom kazali tu radosnu vest.

Da li ste ikad čuli o nekom ko je postao Božje dete a da nije znao ništa o Njemu, da Mu ništa nije govorio i da posle toga nikom ništa nije rekao o svom iskustvu? To je nemoguće!

U Kološanima 2,6 stoji: „Kako dakle primiste Hrista Isusa Gospoda onako živite u njemu.“ Mi živimo hrišćanskim životom na isti način na koji smo ga otpočeli. „PRAVEDNIK ĆE OD VERE ŽIV BITI.“ Ne morate ulagati napore i mukotrpan trud da biste bili opravdani, ili da biste dobili veru. Umesto toga, usmerite sve svoje pokušaje na izgrađivanje odnosa poverenja sa Isusom Hristom, i On će vam dati veru i pravednost kao svoje besplatne darove.

U vreme pred drugi Hristov dolazak poslednji veliki sukob neće se voditi oko toga da li je Isus umro za naše grehe ili ne, da li On ima moć da nam oprostí ili ne, da li je Njegova žrtva dovoljna da pokrije našu krivicu ili ne, već oko pitanja poslušnosti ili neposlušnosti. Ceo svet moraće da se suoči sa tim. (Čežnja vekova, str. 657)

Dugo smo kao crkva naglašavali svoju potrebu za poslušnošću gledajući u tome svoj najvažniji zadatak. Ali smo zato proizveli utisak da se poslušnost javlja tek kao rezultat našeg veoma napornog truda. Verovali smo da Bog pomaže onima koji pomažu sami sebi. Naše odluke, zaveti i obećanja činili su nam se beskrajnim dok smo stalno pokušavali, padali i opet pokušavali. A sve to vreme Isus je strpljivo čekao, raširenih ruku i govorio: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni i ja ću vas odmoriti.“ (Matej 11.28)

2. POSLUŠNOST MOŽE NASTATI SAMO VEROM ZBOG LJUDSKE PRIRODE

Biblija sadrži mnoštvo tekstova koji govore o stanju čoveka posle pada u greh. Rimljanima 5,12 kaže da „kroz jednog čoveka dođe na svet greh, i kroz greh smrt, i tako smrt uđe u sve ljude, jer svi sagraše.“ „Jer kao što neposlušanjem jednoga čoveka postaje mnogi grešni, tako će i poslušanjem jednoga biti mnogi pravedni.“ (stih 19) Biblija iznosi istinitu tvrdnju da smo svi sagrašili.

Za razliku od Hrista, mi smo svi grešnici zato što smo rođeni u grešnom svetu i nije važno da li smo grešili ili ne. Mi smo grešni. U knjizi „Put Hristu“ stoji da su „naša srca zla“ i mi ih ne možemo promeniti“ (SC, 18) To je stanje u kome se nalazi svako ljudsko biće koje dolazi na naš svet.

„Ni jednoga nema pravedna.“ (Rimljanima 3,10)“ Nema ga ko čini dobro, nema ni jednog celog.“ (stih 12) „SVAKA JE NEPRAVDA GREH“ Zapisano je u 1. Jovanovoj 5,17, a u istoj poslanici 1,8 stoji da „ako rečemo da greha nemamo, sebe varamo.“

Efescima 2,3 otkriva nam da smo „rođena deca gneva“. Prema Rimljanima 7,18 „ništa dobro“ ne živi u našem telu. A Rimljanima 8,7 jasno kaže da je „Telesno mudrovanje neprijateljstvo Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjemu niti može“.

Lista tekstova bila bi prilično duga. Ali samo jedan deo Svetog Pisma jasno dokazuje da smo mi grešni po prirodi – to je treće poglavlje Jovanovog evanđelja.

Nikodim, intelektualac, posetio je Isusa noću. „Gospodaru, ti si veliki učitelj,“ počeo je. „Ja sam član Sinedriona pa

želim da malo popričamo. Zašto ne bismo razgovarali o nekoliko intelektualnih pojedinosti?“ Isus ga je pogledao pravo u oči. „Nikodime, potrebno ti je da se nanovo rodiš.“

Nikodim je pokušao da promeni temu i Isus mu je dozvolio da kaže sve što je želeo. Ali kad god bi predahnuo da uzme vazduh, Učitelj bi ponovio: „Ti moraš nanovo da se rodiš.“ Isus je neprekidno podsećao ovog jevrejskog vođu da ako se čovek nanovo ne rodi ne može videti carstva Božjega. Ako niko ne može ući u Božje carstvo ukoliko ne doživi novorođenje, tada nešto sigurno nije u redu sa našim prvim rođenjem. Naše grešno stanje rezultat je činjenice da smo rođeni u svetu koji se pobunio protiv Boga. To je vrlo jednostavno. Neki to ne mogu da shvate. „Kako to misliš“, pitaju, „želiš li reći da je nešto grešno u našim genima i hromozomima?“ Ne, mislim da za takvu ideju nema dokaza. Šta je onda urođeni greh? Pod ovim ne podrazumevam isto što i Avgustin. Njegovu zamisao bilo bi bolje nazvati krivicom. Ja bih radije prihvatio shvatanje slično onom iz augsburške konfesije. Mi se rađamo odvojeni od Boga i takvi bismo zauvek ostali u beznadežnom stanju da nije bilo krsta. Ali zahvaljujući Golgoti mi ne moramo ostati u takvom stanju. Bog svakome od nas daje mogućnost da se nanovo rodimo.

Prvi simptom rođenja u odvojenosti od Boga jeste okrenutost samom sebi. Da li vam je možda nekad dok ste posmatrali novorođenu bebu bilo teško da o njoj mislite kao o grešniku. Pokušajte da se zapitate je li ona okrenuta sebi. Ona ne uvažava to što je majka tek stigla kući iz bolnice i što se još ne oseća dobro. Ne uzbuđuje se što je noću dva sata – ona želi da jede, da joj se promene pelene ili da je neko zabavlja, ona to hoće – i to odmah! Svi se mi rađamo okrenuti sebi i bez Hrista takvi i ostajemo. Dok odrastemo, naučimo samo kako da to u izvesnoj meri prikrijemo. A iz te okrenutosti prema sebi proizilazi ono što mi zovemo

„gresima“.

U toku života, za razliku od Hrista, mi ostajemo grešni po prirodi, bez obzira da li činimo nešto rđavo ili ne.

„Nijedan od apostola i proroka nije za sebe tvrdio da je bez greha. Ljudi koji su se svojim životom najviše približili Bogu i koji bi radije žrtvovali svoj život nego što bi svesno učinili zlo priznavali su grešnost svoje prirode.“ (AA, 561)

Kad je apostol Pavle rekao: „Ja sam prvi među grešnicama“, on time nije mislio: „Ja sve vreme činim zla dela i stalno grešim“, jer isto tako kaže: „Hoćemo li ostati u grehu da se blagodat umnoži? Bože sačuvaj, jer koji umresmo grehu kako ćemo još živeti u njemu?“ (Rimljanima 6,1.2) Ali on je priznao grešnost svoje prirode. On je potvrdio da pravednost u njegovom životu potiče od Hrista koji živi u njemu (Galatima 2,20), a ne od njega samog.

Setimo se da biti rođen sa grešnom prirodom ne znači biti neminovno izgubljen. Iako na svet dolazimo okrenuti sebi i odvojeni od Boga, On nas nikad ne smatra odgovornima za to. Da li ste već čuli mišljenje starijih žena da će bebe biti spasene ili izgubljene prema zaslugama njihovih roditelja? Bog nas nikada ne osuđuje zato što smo se rodili na pobunjenoj planeti. Praroditeljski greh ne znači i praroditeljsku krivicu. (Jovan, 9, 41; 15, 22-24; Jakov 4,17) Ako su naša srca zla, sebična i ako ih mi ne možemo promeniti, ako takva ostanu sve do Hristovog dolaska, kako ćemo moći onda da budemo poslušni? Isus se zapitao: „E da li se bere s trna grožđe, ili s čička smokve? Tako svako drvo dobro rodove dobre rađa, a zlo drvo rodove zle rađa.“ (Matej 7,16-18) Mogu li dakle ljudi grešni od rođenja nekad doneti dobre rodove. Da li je poslušnost moguća? U Isaija 61,3 nalazimo odgovor: „Da učinim žalosnima u Sionu i dam im nakit mesto pepela, ulje radosti mesto žalosti, odelo za pohvalu mesto

duha tužnoga, da se prozovu hrastovi pravde, sad Gospodnji za slavu njegovu.“

Ljudi grešni po prirodi moraju doživeti neku vrstu čuda – posredstvom moćne Božje sile – koje će ih učiniti hrastovima pravde. On će ih osposobiti da donose dobar rod – dobra dela kojima će se Bog proslaviti.

Mi to čudo nazivamo obraćanjem ili novorođenjem. To čudo je natprirodno delovanje Svetog Duha (Jovan 3,5) koje vodi do promene u našem stavu prema Bogu. Pre obraćanja jedna osoba se ne zanima za duhovne teme. Ona ne nalazi radost u zajednici sa Bogom. Ali posle obraćanja privlači je sve ono što je u vezi sa Bogom (Rimljanima 8,7; Jezekilj 36,26.27) Obraćanje budi novu sposobnost da se Bog upozna i voli, sposobnost koju ranije uopšte nismo imali (1. Korinćanima 2,14). Početak duhovnog života vodi dragovoljnoj poslušnosti Božijim zahtevima. Međutim takvo donošenje plodova na slavu Bogu ne događa se preko noći (Marko 4,28). Obraćanjem tek počinje naš duhovni rast kao što klijanjem semena otpočinje fizički rast. Prema knjizi Put Hristu (SC, 18) novo srce vodi novom životu! Iako Sveti Duh daruje novo srce odmah, novi život javlja se u postepenom rastu. „Ako me ljubite, držaćete moje zapovesti.“ (Jovan 14,13)

Ja mogu da mislim kako mi je Isus svojom smrću na krstu obezbedio pomirenje sa Bogom koje ja verom prihvatam, ali da kad je u pitanju življenje hrišćanskim životom, smatram kako treba naporno da se trudim, znojim i borim zato što je to u najvećoj meri moja dužnost. Međutim sve čemu se mogu nadati kao rezultatu u takvom slučaju jeste nesavršena poslušnost, jer će svaki napor bez Hrista proizvesti samo prljavu haljinu.

S druge strane, još mogu verovati da je Hristos zauzeo moje mesto na krstu i omogućio mi da se pomirim sa Bogom. Kad se

radi o hrišćanskom životu, ja shvatam da ne mogu da spasem sebe više od onog što je već urađeno na Golgoti. Sve to morao je tamo da uradi isto tako Isus. On može da donese poslušnost i pravednost, što ja ne mogu. Poslušnost se javlja samo verom, poverenjem u Njegovu moć.

Želeo bih da naglasim činjenicu da je novi život koji proističe iz obraćenja celovit proces. Mnogi mladi doživeli su obraćenje, predali svoje živote Bogu i bili u tome iskreni. Sedmicu dana kasnije otkrili su jednog jutra da još u svom životu imaju problema i propusta da bi zatim zaključili da oni u stvari i nisu bili obraćeni. Dižući ruke od svega oni čekaju sledeću sedmicu molitve, sedmicu propovedi ili neki drugi poziv sa propovedao-nice. Ali to nije potrebno, jer je sam Isus propovedao o rastu. Izgubljeni sin obratio se u svinjcu, okrenuo se i požurio kući svog oca. Nastupila je velika promena u njegovom stavu prema ocu, jer je sada imao novu sposobnost da ceni njegovu ljubav. Ali odmah posle obraćenja on je još bio među svinjama, samo je gledao u suprotnom pravcu. Tek mu je predstojao dug put povratka očevoj kući.

Osoba koja se nanovo rodila neće zadržati taj novi život ako ne uspostavi vezu sa Bogom. Novorođena beba, u fizičkom smislu, neće brzo porasti, ili čak zadržati iskru života koju ima, ako ne jede, diše ili vežba. Ako jedna beba u hrišćanskom životu ne proučava za sebe lično Božju reč, ako kod nje nema lične molitve i svakodnevnog posvećivanja Bogu, ako ne ispunjava svoju težnju da i drugima govori o Isusu, ona neće napredovati u hrišćanskom rastu. Umesto toga izgubiće život koji već ima i neće ostati obraćena. Duhovni život ne sastoji se samo od duhovnog rođenja, ma kako ono bilo važno. „I što će se bezakonje umnožiti, ohladnjeće ljubav mnogih. Ali koji pretrpi do kraja blago njemu.“ (Matej 24,12.13) Tako temelj duhovnog života

leži u neprekidnoj zajednici sa Isusom Hristom. Da biste je održali, vi morate iz dana u dan biti u vezi s Njim. „Grešan čovek može naći nadu i pravednost samo u Bogu. Nijedno ljudsko biće ne može biti pravedno bez vere u Boga i bez održavanja žive veze s Njim.“ (TM, 367)

Neki od nas misle da je posvećenje rezervisano za ljude sa artritisom i sedom kosom koji se bliže svom kraju. Ali ne. Ono je u stvari pravi temelj duhovnog života i rasta.

Pošto smo mi po prirodi grešni – rođeni grešni – mi nikad nećemo biti u stanju da sami od sebe budemo poslušni. „Sva naša pravda je kao nečista haljina“. (Isaija 64,6) Zapazite da se ovde govori o našoj pravednosti. Naša pravednost bez Hrista ne vredi više od prljave haljine.

Ako želimo da rađamo dobar rod, ako želimo da ostvarimo pravu pravednost, moramo je crpiti iz nekog drugog izvora. Gospod je naša pravda. (Jeremija 23,6) On je jedini izvor istinske pravednosti koju mi primamo. A moguće je svakako da Hristos boravi u našim srcima verom (Efescima 3,17). Hristos će živeti u nama (Galatima 2,20). A onda, delujući u nama i kroz nas silom Duha Svetoga, On će stvarati pravednost, i to stvarnu pravednost. Neko će se u čudu možda zapitati: „Da li Hristos živi u meni? To je panteizam!“ Oni znaju da panteizam nije bio cenjen u adventističkoj istoriji. Panteizam tvrdi da je Bog u listu, cvetu, kamenu. Ali Hristov život u nama nije panteizam – to je ispravna biblijska istina.

Ovo nas navodi na pitanje: Ako će Hristos živeti u nama, da li će On živeti nesavršenim životom? Da li će ono što Sveti Duh čini u našem životu biti nesavršeno ili nedovoljno? Ako je istina da ja više ne živim nego živi u meni Hristos, da li će Hristos moći da bude poslušan umesto mene? I ako Sveti Duh želi da živi u našim srcima, da li je moguće da će nam On doneti

poslušnost? Naravno da jeste.

S jedne strane jeste, zato što mogu misliti da mi je Isus svojom smrću na krstu obezbedio pomirenje sa Bogom i da sve to mogu da prihvatim verom. Ali kad je u pitanju življenje hrišćanskim životom, mogu da smatram kako treba naporno da radim, da se znojim i borim zato što je to u najvećoj meri moja dužnost. Međutim sve čemu se onda mogu nadati kao rezultatu jeste ne-savršena poslušnost, jer će svaki napor bez Hrista proizvesti samo prljavu haljinu.

S druge strane, još mogu verovati da je Hristos zauzeo moje mesto na krstu i omogućio mi da se pomirim sa Bogom. Kad se radi o hrišćanskom životu, ja shvatam da ne mogu da spasem sebe više od onog što je već jednom urađeno na Golgoti. Sve to morao je da uradi isto tako Isus. On može da donese poslušnost i pravednost, što ja ne mogu. Poslušnost se javlja samo verom, poverenjem u Njegovu moć.

Uložite svoje napore tamo gde će se oni isplatiti. Prestanite sa pokušajima da pobedite greh i sotonu svojim sopstvenim snagama. Tako ćete samo zadobiti čvoruge i žuljeve. Umesto toga, borite se u „borbi vere“!

Usredsredite se na odnos poverenja u Isusa. Dok Ga budemo prihvatili i družili se sa Njim iz dana u dan, On će nas obnavljati tako da ćemo biti hrastovi pravde zasađeni u Gospodu. Plodovi Duha, plodovi pravde i poslušnosti prirodno će se razviti u našem životu.

U toku duhovnog rasteenja On će nam oprostiti kad padnemo i pogrešimo zbog svoje duhovne nezrelosti.

„Ako ko sagreši imamo zastupnika kod Oca, Isusa Hrista pravednika.“ (1. Jovanova 2,1)

Govoreći o oproštenju, Isus je rekao da treba da opraštamo sedam puta sedamdeset. A zatim je dodao: „Ako ti sagreši brat

tvoj i sedam puta na dan dođe k tebi i reče: kajem se, oprosti mu.“ (Luka 17,3-4) Tako Otac oprašta. Čak i ako padnem i sagrešim sedam puta na dan, Bog će mi svaki put oprostiti.

„O“, kažu neki, „to bi značilo da imamo pravo da grešimo.“ U Luka 7,43 stoji da onaj kome je mnogo oprošteno ima veliku ljubav, a u Jovan 14,15 da ćemo ako ljubimo Boga držati Njegove zapovesti. To znači da onaj kome je mnogo oprošteno ima veliku ljubav, a zbog velike ljubavi i veliku poslušnost.

Bog nas voli i prima dok rastemo u Njemu. Dok Ga svakodnevno tražimo da bismo se družili sa Njim i održali tu zajednicu, mi Mu dozvoljavamo da obavlja svoje delo u našem životu.

„Bez mene ne možete činiti ništa.“
(Jovan 15,5)

3. POSLUŠNOST MOŽE NASTATI SAMO VEROM ZBOG PRIRODE PREDANJA

Jednom sam posle evangelizacije pošao napred da bih razgovarao sa starešinom H.M.S. Ričardsom. „Želeo bih jednom prilikom da razgovaram sa vama o opravdanju verom“, rekao sam. „To je jedino koje postoji!“ odgovorio je. Velika je to istina. Zbog ljudske prirode jedina naša stvarna pravednost dolazi od Isusa. Nema nikakve druge pravednosti osim Njegove. Odvojeni od Boga, mi smo egocentrični i takvi ćemo uvek biti. Ako ste danas okrenuti Bogu, ali već sutra odlučite da živite odvojeni od Njega, vraćate se ponovo u stanje svoje egocentričnosti. Egocentrični ljudi su grešni bez obzira da li su ikad činili neka naizgled rđava dela ili ne. Oni ne mogu biti poslušni.

Mnogi ljudi prihvatili su stav da je neophodno početi verom da je Isus naš Spasitelj. Ali zatim pokušavaju da žive hrišćanskim životom verom uz dodatak još nečega. Želeo bih da jasno i nedvosmisleno istaknem da će pravednik živeti samo verom isto onako kao što verom dolazi Bogu. Nema razlike u tome kako dolazimo Bogu i kako ostajemo u Njemu. I jedno i drugo odvija se verom. „Kako dakle primiste Hrista Isusa Gospoda, onako živite u Njemu.“ (Kološanima 2,6) „Kako da ostanem u Hristu?“ postavlja se pitanje u knjizi Put Hristu „Na isti način na koji ste ga u početku primili.“ (SC,69) Svaki pogrešan korak koji učine Božja deca znak je nedostatka vere.“ (RR,657)

Ako svaki pogrešan korak nastaje zbog nedostatka vere, tu postoje i uzrok i posledice. Da li mi svoju pažnju usmeravamo na svoje neuspehe ili na izgrađivanje odnosa poverenja? To je očigledno, zar ne? „Ako se u borbi vere borite svom snagom

svoje volje, vi ćete pobediti.“ (5T, 513) Ako se svom snagom svoje volje borim u borbi vere, ne ostaje mi ništa za borbu sa grehom i sotonom.

Mnogi od nas provode svoj hrišćanski život prihvatajući teoriju da je svakome potreban Bog, ali misle da moramo usmeriti svoju energiju i trud na uporne pokušaje da činimo ono što je dobro. I upravo to uzrok je našeg poraza.

Jedan od glavnih razloga što se poslušnost javlja samo kroz veru vidi se u samoj prirodi predanja. Istina o predanju zasniva se na činjenici da ako smo grešnici i ako ne možemo učiniti ni jedno delo prave poslušnosti bez Boga, tada je jedino što možemo učiniti za svoju poslušnost da se odrekemo sebe. Moramo potpuno odbaciti misao da mi možemo ostvariti išta od onoga što predstavlja pravu poslušnost. Ovde se suočavamo sa brojnim pogreškama u shvatanju predanja, te reči koja se tako često čuje u hrišćanskim krugovima.

Najbliže objašnjenje koje nalazimo za reč predanje možemo čitati u poslednjih nekoliko stihova Poslanice Rimljanima u devetom poglavlju. Počinjemo stihom 30: „Šta ćemo dakle reći? Da neznabošci koji ne tražiše pravde, dokučiše pravdu, ali pravdu od vere. A Izrailj tražeći zakon pravde ne dokuči zakona pravde...; Jer se spotakoše na kamen spoticanja.“ Stih 33. objašnjava da je kamen spoticanja – Isus.

„Braćo, želja je mojega srca i molitva Bogu za spasenje Izrailja,“ nastavlja Pavle, „Jer im svedočim da imaju revnost za Boga, ali ne po razumu.“ (Rimljanima 10,1.2)

Oni nešto nisu poznavali. Šta je to? „Jer ne poznajući pravde Božje i gledajući da svoju pravdu utvrde, ne pokoravaju se pravdi Božjoj. Jer je Hristos svršetak zakona: koji ga god veruje opravdan je.“ (stihovi 3. i 4)

Neki se pitaju da li se pravda o kojoj govori ovaj tekst

odnosi na uračunatu ili na datu pravdu. Svejedno je! Već smo zapazili da pravednost ne može nikad postojati mimo Isusa. Zato nije važno da li je to uračunata ili data pravda. Osoba koja se spotiče a ne poznaje ni jednu ni drugu pravdu uvek pokušava da stvori svoju sopstvenu pravednost.

Sinonim za reč predanje jeste reč pokornost. Zapazite da je problem onih o kojima Pavle govori to što nisu pokorili SAMI SEBE. On ne kaže da oni nisu predali ili pokorili svoje grehe, svoje loše navike, ili svoje mane. Oni nisu pokorili SAMI SEBE. Postoji velika razlika između pokoravanja mana i pokoravanja SVOG JA. Možete naići na ljude jake volje koji su uvereni da pušenje izaziva rak pluća. I oni odgovaraju na poziv da se odreknu pušenja. Odlučna osoba može odbaciti pušenje, piće ili ples i postati dobar vernik Crkve. Ali ako ona to učini bez Hrista, kome će pripasti zasluga za to? Njenom „ja“, a ako „ja“ može da učini takvo dobro delo, čovek koji ga je postigao može tada jako da se udalji od predanja tog svog „ja“. Ali i najjače osobe mogu ostvariti samo spoljašnju poslušnost, a ona ne vredi, jer „ISTINSKA poslušnost dolazi iz srca.“ (Čežnja vekova, str. 574)

Tako osoba jake volje može iskoristiti predanje mana ili nečeg drugog kao bekstvo od predanja sebe. Ali pravo predanje uključuje predanje sebe i čovek mora shvatiti da on ne može sam napustiti svoje navike ili poroke. On će možda biti u stanju da prekine sa spoljašnjim zlim postupcima, ali će iznutra ostati isti. Samo Bog može rešiti problem greha u srcu.

Čovek nikada sam ne izbacuje greh iz svog života. Greh izlazi kad Isus uđe unutra. I kad god neko pokuša da izbaci greh sopstvenim trudom i snagom volje, završiće u još težem stanju od onog u kojem je bio na početku.

Tinejdžer koji se odrekao rok muzike možda se neće vratiti toj muzici, ali će možda pronaći nešto drugo. Ili će se možda

predati ponosu zbog svojih uspeha, a ponos je najgori od svih greha.

Zato pitanje predanja ne možemo nikad usmeriti na odbacivanje greha. Predanje je odricanje od sebe i prihvatanje Isusovih reči iz Jovan 15,5: „Bez mene ne možete činiti ništa.“ To ne znači da smo mi bespomoćni u pojedinostima za koje smo svi dobili od Boga sposobnosti da ih obavljamo dokle god On održava naš život. Bez Isusa mi još možemo izbaciti smeće, zaraditi mnogo novca, ili naučiti da skijamo po vodi. Bez Boga mi možemo biti uspešni u svom zvanju, kositi svoj travnjak ili čak psovati Boga. Zbog svoje ljubavi i poštovanja slobodne volje ličnosti, On održava u životu i one koji Ga psuju. Ali bez Boga niko ne može donositi rodove pravde. Ni najjača osoba na svetu ne može pokazati pravu poslušnost prema Bogu. O tome jasno govori 15. poglavlje Jovanovog jevanđelja.

Ako mislimo da je poslušnost važna i ako će poslušnost ili neposlušnost biti konačno pitanje o kome će odlučivati sav svet, tada mogu da uradim samo jedno u vezi sa poslušnošću, a to je da se odreknem sebe.

Međutim to će se dogoditi samo verom i poverenjem u Onoga koji ima silu da stvori pravu pravednost.

„Nijednog trenutka mi ne možemo biti bez greha svojom silom. Svakog trenutka zavisimo od Boga. Hristos je živeo životom savršene poslušnosti Božjem Zakonu i tako ostavio primer svakom ljudskom biću. Životom kojim je On živeo na ovom svetu i mi možemo živeti Njegovom silom i uz Njegovo vođstvo. Spasitelj je uzeo ljudsku prirodu i živeo bezgrešnim životom kako se ljudi ne bi plašili da zbog slabosti ljudske prirode neće moći da pobeđu. Hristos je došao da bi nas učinio sudeonicima u Božanskoj prirodi i Njegov život pokazao je da ljudsko udruženo sa božanskim ne čini greh.“ (MN 180) Ovde neki ljudi

postaju uzbuđeni, pa ako ste i vi takvi, dobrodošli u društvo. Moj najveći neprijatelj jeste onaj koga gledam dok se brijem svakog jutra. Ja shvatam kako sam malo napredovao i kako mi je mnogo potrebna moć koju Isus nudi. Ali u tome i jeste problem, jer dok sazrevamo i borimo se u svom hrišćanskom životu još ne shvatamo kako da stalno zavisimo od Hristove sile.

Da li želite da prihvatite Isusovu silu za poslušnost? Evo kako ona deluje. Zajednica sa Bogom zasnovana na svakodnevnoj zajednici s Njime dovodi do vere. Vera donosi rodove Duha. A rodovi Duha vode poslušnosti. A sve proizilazi iz ličnog odnosa druženja sa Isusom. On je naš najveći primer u takvom životu zato što je zajednica koju je On imao sa svojim Ocem ista zajednica koju i mi možemo imati. Isus je živio na ovom svetu u zavisnosti od sile koja je dolazila izvan Njega, a ne od svoje sopstvene sile. On nas zato poziva da Ga sledimo. Zbog toga što prava poslušnost proizilazi samo iz odnosa poverenja u Isusa, mi sve svoje dobrovoljne napore da živimo hrišćanskim životom usmeravamo na održavanje tog odnosa. A iz iskustva znamo da je potreban ogroman napor da bi se on uspostavio i da bi se održao u svakodnevnom ličnom životu sa Bogom. Zato ga Pavle naziva borbom.

Isus zanimljivim rečima govori o predanju u svojoj propovedi na Gori: „A ako te oko tvoje desno sablažnjava, iskopaj ga i baci od sebe: jer ti je bolje... I ako te desna ruka tvoja sablažnjava, odseci je i baci od sebe: jer ti je bolje...“ (Matej 5,29.30) Šta Isus ovde kaže? Zahvalan sam za objašnjenje koje postoji u knjizi Misli s Gore blagoslova, na str. 82: „Greh se služi našom voljom da bi nas zadržao u svojoj vlasti. Potčinjavanje volje prikazano je vađenjem oka ili odsecanjem ruke.“

Neko će reći: „Ako trebam da pokorim svoju volju, to znači da ću kroz život ići osujećen i osakaćen.“ Neke jako uzbuđuje

ova misao. Ali baš u tome sastoji se predanje – u predanju naše volje. Ljudi koji su mnogo postigli, sposobni ljudi, sjajni ljudi od akcije smatraće ovo vrlo zbunjujućim, i čak će se naljutiti. Ali predanje znači pokoravanje naše moći izbora Bogu. Knjiga Put Hristu na 47. strani originala definiše volju kao „sposobnost odlučivanja“. Ako čitate ovu stranicu, zamenjujući svaki put „sposobnost odlučivanja“ rečju volja, doći ćete do istog zaključka.

„Ali onda ja neću odlučivati“ Ako me Bog poziva da Mu predam svoju sposobnost odlučivanja tada mogu da ostavim po strani pitanje da li ću Mu biti jednak, zar ne? U stvarnosti to predanje nam ništa ne uskraćuje. Ono nam donosi najveću slobodu. U sledećem poglavlju govorićemo o tome šta znači biti pod Božjom kontrolom. Za sada je potrebno da shvatimo da je poslušnost moguća samo verom, jer nas Bog poziva da se odrekemo sebe i da svoju sposobnost odlučivanja predamo Njemu.

Mi moramo upotrebiti svoju moć odlučivanja da bismo je predali! Kako to može biti? Bog nas poziva da predamo svoju sposobnost odlučivanja u pogledu svega osim u pogledu održavanja zajednice sa Njim. Uvek zadržavamo slobodu da biramo hoćemo li nastaviti zajednicu s Njim ili ne – mi nikada ne gubimo svoju sposobnost da o tome odlučujemo. Ali moramo predati svoju sposobnost odlučivanja u pogledu borbe sa grehom i sotonom.

Pretpostavimo da želite da se odreknete pušenja. Gospod vam kaže da će On ostvariti potpunu promenu u vašem životu ako Mu predate svoju sposobnost odlučivanja o svemu osim o zajednici sa Njim. Ako zatim čujete „odluči da ne pušiš“, šta ćete učiniti? Da li ćete izvojevati pobedu svojom odlukom da ne pušite? Ne. Umesto toga predajte svoju moć odlučivanja u pogledu pušenja Bogu. Zadržite je samo u pogledu vaše vere. Dok tako

činite, Isus dolazi i živi svojim životom u vama želeći i čineći u vama ono što Mu je ugodno. (Filibljanima 2,13).

Eto načina na koji je Pavle mogao reći: „A ja više ne živim nego živi u meni Hristos.“ To je ono što je naročito zanimljivo u vezi sa istinom o predanju. Ono je dostupno i najslabijoj osobi na svetu. Nije neophodno da budete jaki da biste mogli da se predate. Ako religija Isusa Hrista ne može da pomogne najslabijoj osobi na svetu, ona nije dobra.

Suviše dugo hrišćanska religija ispunjavala je potrebe poklonika volje. Nastojali smo da u Crkvu prihvatimo ljude jake volje. Ali kad god nedovoljno naglašavamo da je Isus naša jedina nada i naša jedina sila za poslušnost, završićemo samo spasenjem po sistemu „uradi sam“. Jaki ljudi smatraju da oni to mogu postići sami, jer uspevaju u nekim promenama svog ponašanja. Oni dolaze u Crkvu, ali postaju uznemireni kad čuju o predavanju volje i o pokoravanju sebe Isusu. „Kad uvide da ne postoji nikakav način da utkaju sebe u to delo, odbacuju ponuđeno spasenje.“ (Čežnja vekova, str. 227)

Hiljade ljudi danas će prihvatiti religiju, uključujući i hrišćanstvo, ili čak adventizam – ako otkriju neki način da i sebe uključe, ako nađu neki način da zarade i zasluže bar najmanji deo svog spasenja. Kad otkrijemo da ne možemo učiniti ništa osim da u poniznosti padnemo pred Isusove noge i priznamo da mi ne možemo ništa učiniti, tada to postaje pretežak krst. Ali krst je suština predanja, ono oko čega sve kruži. On uključuje potpuno predavanje sebe.

Neki često citiraju deo iz prve knjige Odabranih poruka (1 SM,382) „Kad nam je poslušnost prema Bogu u srcu i kad usmeravamo svoje napore ka tom cilju, Isus prihvata to nastojanje i napor kao čovekovu najbolju službu, nadoknađujući nedostatke svojim sopstvenim božanskim zaslugama.“

Najčešće se to tumači ovako. Kad nam je u srcu stalna želja da budemo poslušni Bogu, da činimo što je dobro, čak i ako nikad ne uspevamo, u tome, On nadoknađuje naše nedostatke.

Ali ako čitamo čitavo poglavlje i sagledavamo celokupnost teksta, otkrićemo da nešto drugo odnosi prevagu: Kad nam je poslušnost prema Bogu u srcu, i kad nam je u srcu da poslušamo Boga uspostavljajući zajednicu s Njim, kad nam je u srcu da poslušamo Boga otvarajući vrata na Njegovo kucanje, tada On nadoknađuje naše nedostatke. Ako nastojite da odvojite jedan miran kutak dana koji otvara put za zajednicu s Njime tokom čitavog dana, Bog će svojim sopstvenim božanskim zaslugama nadoknaditi nedostatke koje oseća hrišćanin koji duhovno raste.

Najslabija osoba koja prestaje da puši, pije ili se odriče bilo čega drugog i koja se u isto vreme plaši da nema dovoljno odlučnosti da otpočne značajnu ličnu zajednicu sa Bogom ima nade da će se sresti sa Bogom na pola puta.

Kad se radi o mojim nastojanjima da pobedim pušenje ili promenim svoj karakter, On će učiniti sve što je potrebno. Ali kad se radi o traženju zajednice vere, On će mi se približiti bez obzira da li sam jak ili slab. Verujem da ako imam samo 10 posto snage volje da se približim Bogu u svakodnevnom proučavanju Biblije, molitvi i ličnoj zajednici, On će mi dati preostalih 90 posto. Ali da bi se to dogodilo ja moram uložiti svih svojih 10 posto. Ako imam 90 posto odlučnosti i samodiscipline da nastavim da odvajam to vreme za Boga, On će mi dati još 10 posto, ali zato je potrebno svih mojih 90 posto.

Na kraju, želeo bih da vas podsetim na jednostavnu činjenicu da hrišćanin koji raste ne doživljava stalno predanje i zavisnost od Božje moći od svog obraćenja pa nadalje. Voleo bih kad bi ta zavisnost bila neprestana u životu svih nas. Ako želimo da se suočimo sa činjenicama života sa kojima živimo, moramo

priznati da je kad Bog sadi drvo to u početku samo mlada sadnica. Ako sam ustanovio da još nisam iskusio pravo predanje o kome smo ovde govorili, ne moram da se obeshrabrim.

Prvo, naša poslušnost nije uslov da nas Bog prihvati. Bog obavlja svoje ruke oko nas zbog onog što JE Isus već učinio. Kad smo odgovorili na ponuđeno spasenje, On nas je potpuno prihvatio. Sve dok dolazimo k Njemu On nas prima ovakve kakvi jesmo. Drugo, Bog uvek dozvoljava rasteenje u hrišćanskom životu. Ako vidim da nisam poslušan onako kako je Isus bio, ne moram da se plašim. Ali, molim vas, ne snižavajmo Njegov cilj, namere i zamisli za nas na nivo naših sopstvenih mogućnosti. To što još nisam nešto doživio ne znači da je to i nemoguće.

Rečenica sa 46. (u novom izdanju sa 53.) stranice knjige Put Hristu trebala bi da stoji na početnim stranicama svake Biblije: „Ima onih koji su upoznali Hristovu ljubav koja prašta i koji zaista žele da budu Božja deca ali su svesni nesavršenosti svog karaktera, grešnosti svog života i zato su spremni da posumnjaju u to da je Sveti Duh stvarno obnovio njihovo srce. Takvima bih rekla: Ne povlačite se obuzeti očajanjem! Mi ćemo često morati da se bacamo pred Isusove noge i plaćemo zbog svojih nedostataka i pogrešaka, ali se ne smemo obeshrabriti. Čak i ako nas je neprijatelj nadvladao, Bog nas ne odbacuje, ne zaboravlja i ne odbija! Ne! Hristos se nalazi s desne strane Bogu i sam se zauzima za nas. Ljubljeni Jovan kaže: „Ovo vam pišem da ne grešite, i ako ko sagraši imamo zastupnika kod Oca, Isusa Hrista pravednika! „ (1. Jovanova 2,1) Nemojte zaboraviti Hristove reči: „Jer sam Otac ima ljubav k vama! „ (Jovan 16,27) On čezne da vas vrati k sebi i vidi kako se Njegova čistota i svetost odražavaju na vama. I ako samo želite da se pokorite Njemu, On, koji je započeo dobro delo u vama, nastaviće ga sve do dana Isusa Hrista. Molite se usrdnije, verujte potpunije! Kad budemo

posumnjali u svoju snagu, oslonimo se na silu svoga Otkupitelja, i tada ćemo proslavljati Onoga koji je zdravlje naše duše.“

Takav je proces rasteñja. „Kad budemo posumnjali u svoju silu...“ To se ne događa preko noći. Dok stalno idemo sve bliže predanju, potpunom odricanju od sebe i svojih sopstvenih moći, dok učimo da sumnjamo u sebe a da verujemo Njemu, mi ćemo pobeđivati, prirodno i spontano, zato što smo se odrekli svojih sposobnosti i oslonili na Njega koji živi svojim životom u nama.

„Poznaćete istinu i
istina će vas izbaviti.“
(Jovan 8,32)

4. POSLUŠNOST MOŽE NASTATI SAMO VEROM ZBOG BOŽJEG UPRAVLJANJA

Da li ste ikada dok ste pevali pesmu „Hristu dajem srce svoje“ zapazili i njene reči:

„Hristu dajem srce svoje
I svoj život svaki dan,
Da ja uvek njemu služim,
Zahvalan i radostan!

Hristu dajem sve,
Hristu dajem sve -
Samo Tebi, Spase dragi,
Jer Ti ljubiš me!

Hristu dajem sve što imam,
Svoje srce donosim!
Dajem sve na ovom svetu,
Samo da bih bio s njim!“

Da li znate šta to znači potpuno se predati Bogu? Znate li šta znači osetiti Njegovu potpunu kontrolu nad vama? Ili vas takva misao uznemirava? Od čega se sastoji Njegova kontrola?

Ja smatram da mi imamo tri mogućnosti u svom izboru: da budemo pod Božijom kontrolom, pod kontrolom sotone, ili da se brinemo sami o sebi upravljajući svojim životom. Mnogi, a naročito mladi, vole ovu misao o upravljanju samih sobom. Kad osete uzbuđenje poletanja iz gnezda, spremni su da sve rade po svom izboru, da budu svoji ljudi. Želja za upravljanjem nije

ograničena samo na mlade. Ta želja deo je ljudske prirode. Izgleda da je začuđujuće kad otkrijemo da ne možemo upravljati sobom. Mi smo jednostavno pod kontrolom jedne ili druge sile – i to je sve. Sve što mi možemo učiniti jeste da izaberemo koja će sila upravljati nama. Da nije bilo krsta, mi bismo beznačajno ostali pod sotoninom kontrolom, bez ikakve druge mogućnosti. Ali Isus je na Golgoti zadobio za nas Božju ponudu jedne druge mogućnosti, da dođemo pod Njegovu kontrolu. Biti pod sotoninim uticajem znači pasti u najstrašnije ropstvo, dok izbor Božjeg vođstva donosi najveću slobodu. Ali to je još uvek kontrola ili uprava nekog drugog. Pokušaćemo sve da objasnimo do kraja poglavlja, ali bih želeo da svoju pažnju usmerimo na Pavlove reči: „Ne znate li da kome dajete sebe za sluge u poslušanje, sluge ste onoga koga slušate, ili greha za smrt, ili poslušanja za pravdu? Hvala dakle Bogu što bivši robovi grehu poslušaste od srca tu nauku kojoj se i predadoste.“ (Rimljanima 6,16.17)

Sotona je začetnik sveg zla. Kad govorimo o robovanju grehu, mi u stvari kažemo da smo robovi grehu. Biti sluga pravdi znači biti Isusov sluga. Pitanje koje se ovde postavlja jeste da li sam ja rob sotone ili Isusov sluga? Nemamo drugog izbora. Sam Isus je rekao da ne možemo služiti dva gospodara; ili ćemo služiti jednog ili drugog.

„Niti dajite udova svojih grehu za oružje nepravde; nego dajite sebe Bogu, kao koji ste živi iz mrtvih, i ude svoje Bogu za oružje pravde.“ (stih 13)

Još odavno jedan od naših prvih pionira primetio je nešto neobično o nama kao instrumentima. Instrument je nešto što koristi umetnik ili vojnik. Instrument obavlja posao pod kontrolom onog koji njime upravlja. Sekira u rukama četvorogodišnjaka neće oboriti džinovsko drvo u šumi. Ali iskusni drvoseča može njome oboriti drvo. Ljudi koji žive bez Hrista nikad neće moći

da drže Zakon, ali kad čovek postane instrument u Hristovim rukama, poslušnost je moguća. Instrument je pasivna stvar, ali se mnogi boje reči PASIVAN: Kad govorimo o predanju volje, obično niko s tim nema problema. Ali ako samo spomenemo predavanje sposobnosti odlučivanja, ljudi se namršće. Ipak knjiga Put Hristu jasno kaže da kad Bogu predamo svoju sposobnost odlučivanja On preuzima kontrolu nad nama. Kad se to dogodi, dolazi do potpune promene u našem životu.

Sećam se da sam kad god bih došao do 30. stranice knjige Put Hristu govorio: „O, opet to“ i prelazio na sledeću stranicu. Konačno sam jednog dana seo i pokušao da shvatim o čemu se tu zapravo govori.

„Mnogi pitaju: Kako se mogu sasvim predati Bogu? Vi to želite, ali ne možete ostvariti svojom snagom, jer ste nemoćni i slabi, sputani sumnjom i navikama grešnog života. Vaša obećanja i vaše odluke zidaju se na pesku. Vi ne možete zauzdati svoje misli, strasti i želje. Neispunjena obećanja i neodržani zaveti pokolebali su poverenje u sopstvenu iskrenost. Vi ste se obeshabrali i mislite da vas Bog ne može primiti. „Nisam imao problema da razumem ovaj deo. Kako me je pisac samo tako dobro poznavao? pitao sam se. Ali zatim stoji: „Pa ipak ne treba da očajavate. Najpre vam je potrebno da upoznate pravu moć volje.“ U tom trenutku pomislio sam: „U redu, to je moj problem. Meni je potrebna snažnija volja“ I sa tim strašnim nerazumevanjem krenuo sam da još više razvijam snagu svoje volje. Počeo sam da prisiljavam sebe da činim ono što mi je bilo teško. Pokušavao sam da nateram sebe da ustanem u tri sata ujutro samo da bih video da li ja to mogu. Pokušavao sam da otkrijem koliko dugo mogu da trčim, da se uzdržavam slatkiša i tako dalje. Mislio sam da sve to vreme sve više razvijam snagu volje.

Martin Luter imao je sličan problem. Kad je shvatio da ne

uspeva, pokušao je da plati za svoje slabosti mučeci svoje telo, šibajući se do besvesti u manastirskoj ćeliji. Na kraju ipak uvidite da ste nekako promašili cilj i vratite se još jednom na 30. stranicu.

„Najpre vam je potrebno da upoznate pravu moć volje.“ I čudno, već nam sledeća rečenica kaže šta je snaga volje. „To je glavna sila čovekove ličnosti; ona je ta koja odlučuje i bira.“ Dakle volja je sposobnost odlučivanja i biranja.

Pokušao sam da razvijem snagu volje, ono što nazivamo čvrstinom – ali volja je u stvari sposobnost izbora. Volja i snaga volje nisu jedno te isto. Mi obično poistovećujemo snagu volje sa disciplinom, hrabrošću i odlučnošću. Ali snaga volje je nešto drugo. To je naša sposobnost donošenja odluke.

Volja je sposobnost da izaberemo a snaga volje sposobnost da ostvarimo ono što smo izabrali. „To je glavna sila čovekove ličnosti; ona je ta koja odlučuje i bira. Sve zavisi od volje.“ Dopustite da zamenimo definiciju volje iz knjige Put Hristu: „Sve zavisi od sile koja odlučuje i bira.“ Zato sigurno postoji pravilno i pogrešno delovanje moći odlučivanja i biranja. „Bog je dao čoveku sposobnost i mogućnost da sam bira; od nas zavisi da li ćemo je iskoristiti kako treba. Istina, mi ne možemo promeniti svoje srce, ne možemo svojom snagom ljubiti Boga; ali od naše slobodne volje zavisi da li ćemo Mu služiti.“

Sada tipični legalista, koji ne razume opravdanje verom, odmah počinje da primenjuje svoju sopstvenu definiciju slobodne volje. On odlučuje da će se odreći pušenja, pića, rok muzike i svojih rđavih navika. A đavo sedi i smeje se jer zna da ćemo, kad pokušavamo da greh pobedimo svojom silom na kraju dobiti samo žuljeve. Jedno od prvih iskušenja sa kojim se neko suočava kad odluči da postane hrišćanin jeste pokušaj da bude dobar. Pravednost nipošto nije nešto što mi moramo odlučiti da

tražimo. To je prateći proizvod poznavanja Isusa koji nastaje Njegovim prihvatanjem.

Nama nije rečeno da mi možemo odabrati da promenimo svoje rđave navike već da možemo „odabrati da Mu služimo“. Reč služiti upućuje na reč SLUGA. „Ne znate li da kome dajete sebe za sluge u poslušanje, sluge ste onoga koga slušate, ili greha za smrt, ili poslušanja za pravdu.“ (Rimljanima 6,16)

„Mi Mu možemo predati svoju volju.“

Zamenimo sada već pomenutu definiciju „Možemo Mu predati svoju volju.“ Mislio sam da sam slobodno moralno biće koje uvek treba da zadrži slobodu izbora. Zašto bih tu slobodu predavao? Ovo je teško mesto i nadam se da me pažljivo pratite. Mnogi ljudi kritikuju ovu misao ali još nikada nisam čuo nijednog koji je ponudio neko bolje objašnjenje.

„Možemo Mu predati svoju volju, tada će On učiniti da hoćemo i učinimo po Njegovoj volji (misao iz Filibljanima 2,13). Tada će se celo naše biće pokoriti Hristovom duhu; sva naša ljubav biće upravljena na Božjeg Sina i mi ćemo živeti u potpunom skladu s Njim.“

Pravilnom upotrebom volje (snage volje) u vašem životu može nastati potpuna promena.

Predanjem svoje volje (snage volje) Hristu mi se povezujemo sa silom iznad svih moći i sila. Tako možemo imati silu odozgo da čvrsto stojimo i tako kroz neprekidno predanje Bogu možemo biti u stanju da živimo novim životom, životom vere. Kad sam prvi put predao „snagu volje“, bio sam zapanjen zato što sam mislio da mi Bog nikad neće uzeti volju; to je tačno, zato što On to nikad ne čini. Ali me On poziva da je se odreknem. Međutim očigledno je da ja moram da je upotrebim da bih Mu dozvolio da je preuzme. Čitav problem u toku celog hrišćanskog života jeste KOME želim da služim.

Uvek sam slobodan da izaberem drugog gospodara i uvek ću imati slobodu da odlučim želim li da ostanem Hristov ili sotonin sluga. To će uvek biti moj izbor, Bilo kad ja mogu da se otrgnem Hristovoj kontroli.

Na kraju naše predanje Bogu ne oduzima nam slobodu, već nam daruje viši smisao slobode. Nisam siguran da se može potpuno objasniti kako se to događa i kako to u nama čini Hristos nad slave (Kološanima 1,21) jer je to tajna. Bog nas nikada nije pozvao da objasnimo svaku Njegovu tajnu. Međutim ipak možemo biti zahvalni za ono što znamo. I, iskreno rečeno, nisam baš zadovoljan svojim ponašanjem bez Njega. Zato sam voljan da sa radošću prihvatim Njegovo upravljanje mojim životom.

„Svako ko odbija da se preda Bogu, nalazi se pod vlašću druge sile.“ (Čežnja vekova, str. 399) Ne moramo dakle izabrati sotoninu upravu – sve što treba da uradimo jeste da ne izaberemo Božju, i odmah ćemo se naći pod sotoninom vlašću. „On nije svoj gospodar. On može da govori o slobodi, ali nalazi se u najcrnjem ropstvu. . . Dok sam sebi laska da sledi naloge sopstvenog razuma, on sluša volju kneza tame.“ (isto)

„Međutim, ako se ne potčinimo Hristovoj vlasti, nama će zagospodariti onaj koji je zao. Neminovno se moramo naći pod vlašću jedne ili druge od ove dve velike sile koje su u sukobu za vrhovnu vlast u svetu.“ (isto, str. 270) Ne kaže se „konačno“ već „neminovno“ mi smo pod vlašću jedne ili druge sile.

Na osnovu svega ovoga zaključujem da je u ovom trenutku svaka osoba na svetu pod vlašću ili Boga ili sotone. Čvrsto verujem da ta vlast ima dva oblika. Ako odlučimo da uspostavimo vezu sa Bogom, to će Mu omogućiti da On određuje smer našeg života. A taj smer uvek će se kretati naviše, iako može ponekad ići malo naviše pa i naniže. Ali ako odbijemo da uspostavimo vezu sa Bogom (a mnogi verni to čine), tada će sotona određivati

smer našeg života, a on je uvek naniže. Možda će s vremena na vreme malo ići i naviše i naniže.

Božiji konačni cilj za nas jeste ne samo da On usmerava naš život i da ostanemo u zajednici sa Njim, sve dok On svojim vođstvom ne uspostavi potpunu kontrolu nad nama.

On će nad nama uspostaviti „potpunu kontrolu“ samo ako smo mi to odlučili, nikako se neće poslužiti silom. Ispunićemo se Svetim Duhom. A ne možemo reći da jedna takva osoba ne može biti poslušna.

Sotona se nada da ćemo izbeći uspostavljanje zajednice sa Isusom, zato što će tada on dobiti priliku da uspostavi svoju potpunu kontrolu i tada ćemo potpuno biti ispunjeni njime. Opsednutost đavolom ogleda se na više načina a ne samo bacanjem pene na usta i valjanjem u blatu. Isti zao duh ispunjavao je fari-seje i verske vođe Hristovog vremena kao i opsednute u hramu. Moguće je dakle biti pod sotoninom kontrolom u učtivom, prefinjenom obliku.

Kad shvatimo činjenicu da Božja uprava donosi slobodu, možemo se opustiti, odahnuti i prepustiti svoj slučaj Stvoriteljevim rukama. „Kad se duša preda Hristu, Nova sila zagospodari novim srcem... Duša koju tako drže nebeske sile neosvojiva je za sve sotonine napade.“ (isto)

„U promeni koja nastaje kada se duša potčini Hristu nalazi se najuzvišeniji smisao slobode... Jedini uslov koji omogućava čovekovu slobodu postoji u jedinstvu sa Hristom“ (isto, str. 399).

U Jovan 8,30 Isus govori o slobodi koju jedna osoba oseća u zajednici sa Hristom. „Poznaćete istinu i istina će vas izbaviti“. (stih 32) Ova izjava uvredila je ljude. „Odgovoriše i rekoše mu, mi smo seme Avramovo i nikome nismo robovali nikad.“ (stih 33) Želeli su da se misli kako upravljaju sami sobom. Isus im je

odgovorio: „Svaki koji čini greh, rob je grehu... Ako vas dakle sin oslobodi, zaista ćete biti oslobođeni.“ (stihovi 34,35)

„Jer zakon duha koji oživljava u Hristu Isusu, oprostio me je od zakona grehovnoga i smrti. Jer što zakonu beše nemoguće, jer beše oslabljen telom (četvorogodišnjak ne može rukovati sekirom zato što je slab), posla Bog Sina svojega u obličju tela grehovnoga, i za greh osudi greh u telu da se pravda zakona ispuni u nama koji ne živimo po telu nego po duhu.“ (Rimljanima 8,2-4)

Dakle evo zašto je još poslušnost moguća samo verom. Bog zna da mi nismo u stanju da pokazujemo poslušnost. Zato nas poziva da Mu se predamo, da se odrekemo sebe i uspostavimo zajednicu u kojoj će nas On dovesti pod svoju upravu, jer jedino tako On može da ispunjava svoj zakon u nama koji ne hodimo po telu nego po Duhu. (stih 1)

Sloboda koja proističe iz zajednice sa Bogom jeste sloboda ljubavi. Zakon ljubavi čini da čovek može da čini ono što inače ne bi činio, da tako voli ono što inače ne bi voleo da ga to ushićuje. Bog menja ukus, prohteve, naklonosti, želje i pobude tako da budu u skladu sa Njegovom voljom. Čovek u svojoj unutrašnjosti ne ostaje isti, već greh smatra neprivlačnim i odvratnim.

„Jer oružje našega vojevanja nije telesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova da kvarimo pomisli i svaku visinu koja se podiže na poznanje Božje, i robimo svaki razum za pokornost Hristu.“ (2. Korinćanima 10,4.5)

„Svaka prava poslušnost dolazi iz srca. To znači celim srcem raditi sa Hristom. Ako želimo, On će se tako izjednačiti sa našim mislima i ciljevima, tako dovesti naša srca i umove u sklad sa svojom voljom, da ćemo slušajući Njega u stvari postupati po svojim prirodnim podsticajima. Volja, očišćena i posvećena, naći će svoje najuzvišenije zadovoljstvo u službi Njemu.

Kada upoznamo Boga, onako kako imamo prednost da Ga upoznamo, živećemo životom stalne poslušnosti.“ (Čežnja vekova, str. 574) Mi dakle ne radimo na stvaranju poslušnosti, nego samo svoju pažnju usmeravamo na Boga, a poslušnost nastaje kao posledica.

Mnogi od nas izgubili su beskrajno vremena i energije boreći se da budu poslušni. Ali kad upoznamo Boga, onako kako je naša prednost da Ga upoznamo, živećemo životom stalne poslušnosti. „Poštovanjem Hristovog karaktera i zajednicom sa Bogom, greh će nam postati mrzak.“ (isto) To onda neće biti samo oblik promene spoljašnjeg ponašanja dok iznutra greh još smatramo privlačnim.

Ako bi sve što biste trebalo da uradite da biste bili poslušni bilo da ispitajte svoje pobude i zatim izbegavate ono što smatrate nedoličnim, a sledite ono što smatrate poželjnim, da li bi vam to bilo teško? Da li bi to zahtevalo neki naročiti trud? Naravno da ne bi. To bi bilo nešto najprirodnije. Tako će, kad dođemo do trenutka u kome ćemo poznavati Boga onako kako imamo prednost da Ga upoznamo, poslušnost biti prirodna, spontana i privlačna. Mi ćemo ulagati dobrovoljne napore u uspostavljanje zajednice sa Bogom, a poslušnost će nastati kao neizbežna posledica.

Ali sada se suočavamo sa problemom. Ko od nas živi životom potpunog predanja? Istina je da su neki ljudi u svim vremenima dozvoljavali Bogu da potpuno upravlja njihovim životom. Ali uobičajena ljudska reakcija bila bi: možeš li mi pokazati jedan takav primer? Ja bih na to odgovorio: Nije vaše da znate ko je to postigao!

Mi nikad nismo imali dužnost da otkrijemo ko je potpuno predan Bogu, a ko nije. To samo Bog zna jer samo On može da vidi sve. Ako ste slučajno vi jedan od njih, vi ćete najmanje

isticati tu činjenicu, jer nećete ni biti svesni toga. Vaš um, misli i pažnja biće toliko usmereni na Isusa i Njegovu ljubav da nećete imati vremena da brinete o svojim molitvama.

Ali to što se nećemo hvalisati svojom duhovnom veličinom i, što ćemo se približavati Hristu, izgledati sve bezvredniji i grešniji u sopstvenim očima, ne znači da ćemo postupati sve grešnije. Postoji ogromna razlika između osećanja bezvrednosti i grešnosti i činjenja grešnih dela.

Ali ja još ovde vidim problem. Kao hrišćanin koji još raste vidim da krivulja mog napretka ide naviše i naniže. Šta je sa onim trenucima kad sam zbog svoje nezrelosti odvratio pogled sa Hrista, oslonio se na svoju snagu i pao pod sotonin uticaj? Moramo se opet setiti da „Ako ko sagraši, imamo zastupnika kod Oca, Isusa Hrista, pravednika“. (1. Jovanova 2,1) Naša prihvaćenost kod Boga ostaje netaknuta sve dok iz dana u dan održavamo zajednicu sa Njime. Čak ako za trenutak i skliznemo pod uticaj neprijateljske sile, Bog još upravlja našim životom.

Nama je stalno potrebna Božja milost koja nas opravdava, čak i kad dostignemo takav stepen svog rasta kad smo pod potpunom Božjom upravom jer moramo priznati da smo po prirodi grešni. Pitanje koje se postavlja glasi: Može li Sveti Duh tako potpuno da ispuni čoveka koji je po prirodi grešnik da Bog može da živi svoj život u njemu? Odgovor je da.

Pretpostavimo da stalno padam i grešim dokle god nisam pod Božjom potpunom upravom. Da li bi to trebalo da me obeshrabri? Ne, ako gledam na Isusa. Nas ne treba da brine ono što Bog misli o nama, već ono što mi mislimo o Isusu. I mi se možemo ohrabriti čak i ako sagrašimo, jer u Poslanici Filibljanima (1,6) stoji da će „Onaj koji je počeo dobro delo u vama, dovršiti ga do dana Isusa Hrista.“

„Oni koji naprave mesta u svom srcu za Isusa, shvatiće

Njegovu ljubav. Svi koji čeznu za tim da budu karakterom slični Bogu, biće zadovoljeni. Sveti Duh nikad neće ostaviti bez pomoći nijednu dušu koja gleda na Isusa. On uzima od onoga što je Hristovo i daje njoj. Ako se naš pogled stalno zadržava na Hristu, rad Duha neće prestati sve dok se takva duša ne preobrazi u Njegovo obličje. Čista ljubav proširiće dušu, dajući joj sposobnosti za uzvišenija dostignuća, za uvećano znanje o nebeskim vrednostima, tako da joj neće biti uskraćena punina. 'Blago gladnima i žednima pravde, jer će se nasititi.', (Čežnja vekova, str. 249) Ali u međuvremenu, već sad je moguće dobiti, bar za neko vreme, sve pobjede i svu poslušnost koju Bog želi da imamo. Zapazimo u 1. Jovanovoj poslanici 3,6: „Koji god u Njemu stoji ne greši.“ „Ako hodimo u Hristu, ako Božja ljubav bude u nama, naša osećanja, naše misli, naši napori i postupci biće u skladu sa Božjom voljom.“ (SC, 64)

Šta to znači „ako“. Kad god se oslonim na Njegovu silu i Njegovu moć, ja neću grešiti. Moja osećanja, moje misli, ciljevi i postupci biće u skladu sa Božjom voljom. Dakle odlučujući činilac jeste da li se oslanjam na Njega ili ne, da li sam se Njemu predao ili nisam, da li u svakom datom trenutku mojim životom upravlja Bog ili ne.

Ako čitate knjigu Put Hristu naći ćete prekrasan opis onoga što je Bog učinio za nas, kako je uzeo naše grehe i kako nas gleda kao da nikad nismo sagrešili. Tamo čitamo: „I više od toga (više od uzimanja naših greha), Hristos menja srce.

On verom nastava u našem srcu. Verom i stalnim pokoravanjem svoje volje Hristu vi treba da održavate ovu vezu s Njime. (Setimo se da je vera sposobnost odlučivanja.) I dokle god to budete činili, On će delovati u vama da želite i činite ono što Mu je ugodno.“ (SC, 62.63)

Sve dok iz dana u dan dolazimo Njemu, sve dok odlučujemo

da se potčinimo Njemu, Hristos će želeti i činiti ono što nam je potrebno. Mi potpuno zavisimo od Njega u pogledu poslušnosti, pobjeda i samosavlađivanja. Nemamo mogućnost drugog izbora. Neki danas ne veruju da mi ikad možemo biti savršeno poslušni; misle da moramo uložiti mnogo truda, snage volje i discipline da bismo se približili poslušnosti koju oni smatraju nemogućom! Oni kažu: „Da, potrebno je uspostaviti zajednicu sa Bogom, ali u tu zajednicu treba uneti sebe i boriti se protiv greha.“ Želeo bih da istaknem da svako ko zastupa takvo mišljenje nema drugog izbora osim da prihvati nesavršenu poslušnost. To je jedino za šta smo mi sposobni. Naša poslušnost biće nesavršena u srazmjeri sa zaokupljenošću pokušajima da budemo poslušni.

Svako ko veruje da je savršena poslušnost moguća kroz Božju milost, razumeće da se moramo odreći sebe i dopustiti Hristu da boravi u nama. Shvatiće da poslušnost nastaje samo verom bez dodatka ili odbitka. Ako želimo da to postane i savršena stvarnost, ona mora nastati samo Hristovim delovanjem. Isus se tako predao svom Ocu da je sam Otac živio u Njemu. Elen Vajt kaže da Isus čak nije imao nikakve planove za sebe jer ih je svakodnevno otkrivao kroz ličnu zajednicu sa Bogom. (Vidi: Čeznja vekova, str. 163) Pored toga Isus je još uvek ostao ličnost. Njegova zajednica sa Ocem nije poništila Njegovu ličnost ili Njegovu individualnost.

Bog koji vas je stvorio kao ličnosti, Onaj koji je sačuvao ličnost apostola Pavla, ljubljenog Jovana, Andrije, Marije i Marte, može sačuvati i vašu ličnost i tako upravljati vašim životom da vam omogućí najveću moguću slobodu.

Jedan od razloga zbog kojih je Elen Vajt bila protiv hipnoze jeste činjenica da pod njenim delovanjem ljudi preuzimaju prava koja pripadaju samo Bogu. „Božja namera nije da ijedno ljudsko biće pokori svoj um i svoju volju kontroli drugog, postajući

pasivno oruđe u njegovim rukama. Niko ne sme da utopi svoju ličnost u ličnosti drugog. On se ne sme oslanjati na bilo koje ljudsko biće. Mora se osloniti na Boga. U dostojanstvu svoje čovečnosti koju je dobio od Boga čovek treba da bude jedino pod Božjom upravom, a ne pod upravom ljudskog uma.“ (MN,242)

Hipnotizer se igra onim što je isključivo pravo Tvorca. Hajde da prepričamo ovaj citat da bismo shvatili šta Bog misli o nama i našoj zajednici sa Njim. „Božja je namera da svako ljudsko biće pokori svoj um i volju Njegovom vođstvu i postane pasivno oruđe u Njegovim rukama. Ono ne treba da gleda na neko drugo ljudsko biće, već se mora potpuno osloniti na Boga. U dostojanstvu svoje čovečnosti koju je dobio od Boga treba da bude jedino pod Božjom upravom.“

„Da li treba da postanemo pasivno oruđe u Njegovim rukama?“, možda se pitate. To je ono što smo u pesmi rekli: „Ja predajem sve.“ Možda nam smeta ta reč pasivan. Ne zaboravimo kako neko pasivan može biti aktivan. Jonatan je poveo momka koji mu je nosio oružje, popeo se na brdo i pobedio čitavu neprijateljsku vojsku. Ali Bog je upravljao njime. Ko je ikad čuo da se u rat ide sa žbanovima i bakljama! Ali Gedeon je bio pasivno oruđe u Božijim rukama i neprijatelj je pobegao. Setimo se Mojsija, Pavla, Ilije i svih ostalih. Mi ovde ne govorimo o odmaranju u stolici za ljuľjanje. Božanska uprava čini nas aktivnijim nego što smo ikada bili.

Božje upravljanje ne obuhvata samo poslušnost, već službu i silu da vršimo Njegove zadatke. Mi ćemo biti uspešni u svim poduhvatima koje On ima u planu za nas.

5. POSLUŠNOST MOŽE NASTATI SAMO VEROM ZBOG SUBOTNOG ODMORA

Pretpostavimo da sam trgovac luksuznim automobilima i da vam nudim potpuno nov Kadalak, model izašao ove godine, bez ikakvog plaćanja u gotovu. Možete da ga uzmete i već danas odvezete kući. Da li biste bili zainteresovani? Razmislite. Zar ne biste pitali kolike su mesečne rate? One su 1000 dolara mesečno. A automobil troši 4,5 litre benzina na 13 km po gradu. Da li ste još zainteresovani?

Nebo, ponuđeno potpuno besplatno, bar u početku izgleda privlačno. Uživamo u radosnoj vesti da ga je Isus platio gotovinom. Ali šta je sa mesečnim ratama, sa onim uobičajenim svakodnevnim življenjem hrišćanskog života? Ako nam mesečne rate tako teško padaju, gotovina plaćanja za nebeski dom i ne izgleda tako privlačna.

Četvrta glava poslanice Jevrejima govori o jednoj od najinteresantnijih tema povezanih sa poslušnošću verom: „Da se bojimo dakle da kako dok je još ostavljeno obećanje da se ulazi u pokoj njegov, ne odocni koji od vas. Jer je nama (evanđelje) objavljeno kao i onima (Izrailjcima koji su lutali pustinjom 40 godina); ali onima ne pomaže čuvena reč, jer ne verovaše oni koji čuše.“ (Jevrejima 4,1.2)

Šta je to evanđelje propovedano njima kao i nama? Mnogi su razmišljali o tome šta ono obuhvata i šta znači. Želeo bih da odgovorim na osnovu Rimljanima prve glave da je evanđelje radosna vest o Isusu i o svemu onome što je On učinio.

Pre izvesnog vremena usred crnačke crkve ustao je H.M.S. Ričards i rekao: „Ljudi, želim nešto da vam kažem. Nadam se

da me pažljivo slušate. Nemojte propustiti ovo što ću vam reći. Na nebu neće biti crnih ljudi.“

Zavladao je tajac.

Zastao je za trenutak a zatim ponovio: „Želim da to kažem još jednom, da budete sigurni da ste me dobro čuli. Na nebu neće biti crnih ljudi.“ Zatim je dodao: „Na nebu neće biti ni belih ljudi.“ To je bar malo popravilo situaciju. Konačno je rekao: „Jedina vrsta ljudi koja će se naći na nebu biće crveni ljudi, oprani u krvi Jagnjetovoj.“ Svako od nas, smeđ ili žut, crn ili beo, može biti opran u Jagnjetovoj krvi. Ovo je srž evanđelja. Ranije smo spomenuli tri vida evanđelja. Isus nam nudi odmor u sva tri slučaja: odmor od pokušaja da se iskupimo za prošle grehe, od pokušaja da pobedimo sadašnje grehe, i od sveta greha svojim ponovnim dolaskom. Prema tekstu u Jevrejima 4 neverstvo je razlog zbog kojeg ne ulazimo u pokoj. Vera je rešenje. Bez vere nema odmora, pokoja. Malo vere znači malo odmora, a mnogo vere znači i mnogo odmora.

Prva vrsta odmora koju Bog nudi jeste odmor od truda da bismo izdejstvovali Njegovo prihvatanje i oproštenje. Njegova je milost uvek bila besplatna. Spasenje je dar, i to je suština evanđeoske poruke. „Dela su bila gotova od postanja sveta.“ (stih 3) Izrailjski narod imao je stalni podsetnik na božanski poziv na odmor u senci jagnjeta koje se klalo u tremu. Međutim Isus je došao da uradi nešto više od opraštanja naših greha. On želi da nam podari silu da budemo poslušni. Ne samo da se pobrinuo za gotovinu već i za mesečne rate. On ne nudi samo oprostjenje za krivicu greha već i silu da pobedimo greh u svakodnevnom hrišćanskom životu.

Ljudi u pustinji očigledno nisu ušli u drugu vrstu pokoja prestajući da se oslanjaju na sopstvene pokušaje da žive Bogu ugodnim životom. Zato nisu mogli ni da uđu u obećanu zemlju.

Jevrejima 4,9 govori o drugoj vrsti odmora kad kaže: „Daklem je ostavljeno još počivanje narodu Božjemu.“

Pavle nije govorio samo Izrailjcima već i svima koji su prihvatili tvrdnju iz Galatima 3,20: „A kad ste vi Hristovi, onda ste seme Avramovo i po obećanju naslednici.“ Kad prvi put dođem Hristu i prihvatim Njegovu milost kojom me opravdava, ja postajem deo Božjeg naroda. Ali još uvek ima odmora za nas. Jevrejima 4,4 naziva ga subotnim odmorom.

Zapazite: „Jer negde reče za sedmi dan ovako: i počinu Bog u dan sedmi od svih dela svojih.“

Bog se odmorio od svojih dela u subotni dan pa poziva i nas da se, kroz simbol subote, odmorimo od svojih pokušaja bilo da zaradimo ili zaslužimo nebo, bilo da budemo poslušni samosavlđivanjem i pobedama u sopstvenoj sili.

On nas poziva da umesto toga uspostavimo zajednicu sa Njim u kojoj se sve to ostvaruje.

Kako ulazimo u Njegov odmor ili pokoj? Isus kaže: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti.“ (Matej 11,28) Ako dolaženje Isusu donosi mir, šta nam donosi teret? Činjenica da nismo uspostavili potrebnu zajednicu sa Isusom. Ako smo još nato-vareni i umorni, preostaje nam da uradimo samo jedno – da pođemo Njemu i da neprestano idemo Njemu.

Kad bismo želeli da završimo kratki tečaj o suštini spasenja verom u Isusa Hrista, bilo bi potrebno da pročitamo još samo dva teksta. Prvi u Evanđelju po Jovanu 15,5: „Bez mene ne možete činiti ništa.“ Drugi u Filibljanima 4,13: „Sve mogu u Isusu Hristu koji...“ Kad ovo saberemo, jedino što mi možemo uraditi jeste doći u zajednicu s Njime i ostati s Njime.

Govorili smo o razlici između poslušnosti verom i poslušnosti delima. Onaj koji poseduje poslušnost verom ulazi u pokoj

druge vrste, dok onaj koji pokušava da bude poslušan sopstvenim naporima ostaje duhovno umoran i natovaren.

Dakle Pavle ovde govori o subotnom pokoju. Bog se odmara od svih svojih dela i poziva i nas da počinemo od naših dela. Ali ljudskom srcu još uvek je teško da uđe u takav pokoj.

Subota je uvek bila znak posvećenja. „I subote svoje dadoh im da su znak između mene i njih, da bi znali da sam ja Gospod koji ih posvećujem.“ (Jezekilj 20,12) Isto nalazimo i u 2. Knjizi Mojsijevoj 31, 13. Dakle, kad Pavle u Poslanici Jevrejima 4 govori o subotnom odmoru, on pre svega misli na posvećenje. Pogledajmo na primer 12. stih: „Jer je živa reč Božija i oštija od svakog mača, oštra s obe strane, i prolazi čak do rastavljanja i duše i duha, i zglavaka i mozga i sudi mislima i pomislima srdačnim.“ Ovaj stih opisuje unutrašnji hrišćanski život.

Svake sedmice dok Sunce tone i Subota otpočinje, mi imamo veliki podsetnik na Boga, želju da svi dođemo k Njemu kako bi nam On mogao dati odmor. Tu otkrivamo jedno od glavnih značenja subote. „Trebalo je da (subota) bude znak. . . veza sa pravim Bogom. Međutim, da bi Subotu držali svetom, ljudi i sami moraju biti sveti. Verom moraju postati sudeonici u Hristovoj pravdi... Kad su se Jevreji odvojili od Boga i propustili da Hristovu pravdu verom načine svojom pravdom, Subota je izgubila svoj značaj za njih.“ (Čežnja vekova, str. 231) Subota ukazuje na Isusa „i kao Tvorca i kao na Onoga koji posvećuje. . . Subota je znak Hristove sile da nas učini svetima. Takođe je data svima onima koje Hristos čini svetima.“ (isto, str. 236) Subota objavljuje da poslušnost može nastati samo verom.

Zapazimo da u Otkrivenju 14 lažni dan odmora u toku poslednjeg vremena postaje znak onih koji nisu prihvatili Gospodnji odmor, onih koji pokušavaju da spasu sami sebe svojim delima. Kad prime žig zverin, „neće imati mira dan i noć

koji se poklanjaju zveri i ikoni njezinoj“. (stih 11) Istu poruku sadrži još jedan stih iz Otkrivenja 14, koji mi povezujemo sa mrtvima i nadgrobnim spomenicima ali koji sadrži i duhovnu poruku: „Blago mrtvima koji umiru u Gospodu odsad,... da počinu od truda svojih; jer dela njihova idu za njima.“ (stih 13)

Prihvatanje odmora koji Bog nudi, odmora od naših dela, od naših napora da postignemo poslušnost ne znači Da poslušnost nije važna – „dela“ će nastati prirodno kad svakodnevno odlazimo Njemu da bismo dobili subotni odmor.

„Jer koji uđe u pokoj njegov, i on počiva od dela svojih, kao i Bog od svojih. Da se postaramo dakle ući u taj pokoj, da ne upadne ko u onu istu gatku neverstva.“ (Jevrejima 4,10.11)

Da li ste se ikad trudili da se odmorite? Zvuči paradoksalno, ali mislim da sam video mnoge ljude kako naporno rade na svom odmoru i bojim se da sam u pojedinim trenucima i ja jedan od njih. U čemu se onda krije rad? Mi treba da se trudimo da uđemo u pokoj, u odmor. A to znači svakodnevno dolaziti Hristu da bismo ostvarili zajednicu sa Njim. To je najteži od svih poslova.

Elen Vajt je istakla da često, nećemo osećati potrebu za molitvom – ali da baš tada treba najviše da se molimo. (vidi: MN 181)

Mnogo puta neće nam biti do održavanja te prisne zajednice. Ali kad shvatimo da samo dolaženjem ka Hristu možemo naći odmor koji tražimo, uložićemo svaki potreban napor.

Potrošili smo već dosta vremena pokušavajući da greh i sotonu pobedimo sopstvenom snagom. Zato nam Isus još uvek nudi subotni mir. On traži da preuzme naše terete i brige, ako mi samo želimo da Mu ih predamo.

Nadam se da ćete prihvatiti odmor koji nam Isus nudi u svim vidovima velikog plana spasenja. I plaćanje u gotovom i mesečne rate su besplatne. Sve je besplatno.

6. POSLUŠNOST MOŽE NASTATI SAMO VEROM ZBOG PRIRODE POKAJANJA

Pre nekoliko godina mlada medicinska sestra došla je jednog četvrtka popodne u moju kancelariju. Sita i umorna od života koji je vodila rekla mi je da želi promenu. Želela je Hrista u svom životu.

„Možeš doći Hristu upravo sada“, objasnio sam joj, „i On će te radosno prihvatiti.“ „Ne, ne baš sada“, odgovorila je, „jer imam neke planove za ovaj vikend.“ A zatim je počela da opisuje svoju nameru da provede jedan slobodan vikend sa nečijim mužem. Da li je trebalo da joj kažem kako je mogla da odmah dođe Isusu čak i sa svojim planovima za vikend? Ili je trebalo da je posavetujem kako bi morala da ih se odrekne, i tek ako to učini, može doći Isusu takva kakva je? Ili je trebalo da je uverim da jedino treba da želi da promeni svoje planove i da će joj Hristos, ako dođe Njemu, dati silu koja će je promeniti?

Šta je pokajanje? Kako se postiže? Da li se mi kajemo pre nego što nađemo Hrista ili dolazimo Hristu da bismo se pokajali, i na kraju, čemu nas pravilno razumevanje pokajanja uči o poslušnosti samo kroz veru?

2. Korinćanima 7,10 govori o dve vrste pokajanja: „Jer žalost koja je po Bogu donosi za spasenje pokajanje, za koje se nigda ne kaje; a žalost ovoga sveta smrt donosi.“ Moguće je žaliti što je naš greh otkriven ili zbog posledice greha, a ne zbog samog greha – Juda je najbolji primer. Pošto je očekivao sasvim drugačiji ishod, žalio je što se sve različito odvijalo kad je izdao Isusa. Međutim nije osećao žaljenje zbog samog greha – ni zbog toga što je pokušao da natera Isusa da se složi sa njegovim

idejama o uspostavljanju novog carstva, ni zbog osnove svog greha, odluke da bude u Hristovoj blizini kako bi preuzeo kontrolu nad Njegovim životom. Njegovo kajanje bila je žalost o voga sveta i vodila je i u telesnu i u duhovnu smrt. „Istinsko pokajanje, koje je po Bogu, uključuje dve pojedinosti: žalost zbog greha i odvajanje od njega.“ (8S,23) Zvuči jednostavno. Međutim, dali ste ikad pokušali da se kajete? Možda se sećate kako su vam, dok ste bili deca, govorili: „Kaži: žao mi je, oprosti!“ Da li izgovaranje ovih reči čini da stvarno osećamo žalost? Da sam uspeo da onu mladu medicinsku sestru nateram da kaže: „Žao mi je zbog mojih planova za vikend“, da li bih uspeo da je dovedem do pokajanja?

Ponekad je sasvim lako osećati kajanje zbog posledica greha. Alkoholičar se žali zbog mamurluka, ali ne i zbog pijančenja koje mu prethodi. Lako je ujutro osećati kajanje zbog prethodne noći i žaliti zbog nečeg što osećamo kao posledicu greha, a još uvek ne smatrati greh odvratnim. Medicinska sestra koja je došla u moju kancelariju osetila je žaljenje zbog nekih posledica svog životnog stila, ali i pored gorkog ukusa posledica nije osećala kajanje zbog samog greha.

Možda ste pokušali da na neki drugi način doživite pokajanje, nadajući se da ćete, ako odbacite greh, pre ili kasnije osetiti žalost. Na žalost, ubrzo otkrivete da ne možete raskinuti s grehom i da ga još smatrate privlačnim. Čak i osobe jake volje koje se mogu odreći vidljivih grešnih navika, još se suočavaju s njima duboko u sebi. Biblija nas odavno uči da iako čovek gleda na ono što se vidi, Gospod gleda na srce. (vidi: 1. Samuilova 16,7)

Kako onda možemo postići pravo pokajanje? Da li dolazimo Hristu da bismo se pokajali ili se kajemo da bismo došli Hristu? Kad se radi o pokajanju, često ličimo na čoveka na čijim kolima ne radi sirena. Odvezao je kola do radionice i našao

zatvorena vrata sa natpisom: „Zatrubite ako vam treba pomoć!“

Poglavlje o pokajanju iz knjige Put Hristu divno objašnjava rešenje očigledne dileme u kojoj se nalazimo. Isus želi da dođemo k Njemu onakvi kakvi jesmo. Pokajanje nije nešto što mi činimo, već je ono dar koji nam sam Isus daje. A da bismo dobili dar, moramo se najpre naći u prisutnosti Darodavca.

Odakle dobijamo pravo pokajanje za svoje grehe? Naravno, od Boga. Ono se ne dobija time što ćemo sebe naterati na nešto, ili primorati sebe da se nečega odrekemo. Sve što možemo učiniti jeste da svakog trenutka dolazimo Isusu. Samo nam On može darovati dar pokajanja.

Petar, govoreći o Isusu, u Delima 5,31 kaže: „Ovoga Bog desnicom svojom uzvisi za poglavara i spasa, da da Izrailju pokajanje i oprostjenje greha.“ Pokajanje je isto Božiji dar kao i oprostjenje i opravdanje i ono se ne može iskusiti osim ako nam ga Hristos ne daruje. Ono što nas privlači Hristu je Njegova moć i dobrota. Kroz Njega dolazi pokajanje i kroz Njega dolazi oprostjenje.“ (ISM, 391)

Ovim dobijamo i odgovor na pitanje da li Bogu dolazimo pre ili posle pokajanja. Ako je pokajanje dar, očigledno je da najpre treba da dođemo Bogu da bismo ga primili, a ako pokajanju prethodi oprostjenje (Dela 5,31), tada pokajanju prethodi i opravdanje. „Onoga kome prašta Hristos najpre vodi na pokajanje.“ (Misli sa Gore blagoslova, str. 23)

Zapazite redosled. Ako ste vi mlada medicinska sestra u četvrtak popodne, umorna od svog načina života, koja bi želela da uspostavi zajednicu sa Hristom, ali ima neke planove za vikend, potrebno je da Hristu dođete takvi kakvi jeste.

Nikada sami po sebi nećemo biti toliko žalosni da promenimo život ili samo planove za vikend ako ne dođemo Njemu da bismo dobili dar oprostjenja. Zato dođite Hristu takvi kakvi jeste,

a Njegovo je da vam pokloni dar pokajanja i reši vaše planove za vikend.

Pa ipak toliko mnogo nas se možda i godinama bori da oseti žalost i prestane da greši pokušavajući da lične „planove za vikend“ reši sopstvenom slabom snagom. To je zajednički problem, čak i onih koji kažu da su hrišćani. Upravo ovde mnogi greše i zato ne dobijaju pomoć koju Hristos želi da im da. Oni misle da ne mogu doći Hristu ako se prvo ne pokaju. Ali mora li grešnik čekati na pokajanje da bi tek onda mogao doći Isusu? Treba li pokajanje da bude prepreka između grešnika i Spasitelja?

Biblija ne uči da grešnik mora da se pokaje pre nego što poslušava Hristov poziv: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni i ja ću vas odmoriti.“ (Matej 11,28) „Sila koja dolazi od Hrista vodi pravom pokajanju.“ (SS, 26)

U Rimljanima 2,4 stoji da nas Božja dobrota vodi na pokajanje. Kad potpuno shvatimo Božju ljubav, najbolje razumemo i svu strahotu greha. Proučavajući Isusov život, razmišljajući o Njegovom karakteru i Njegovoj službi, mi osećamo kajanje. Razmišljanje o Njegovoj ljubavi slomiće naša srca tako da ćemo shvatiti šta su Mu učinili naši gresi.

Moj brat i ja bili smo u istoj sobi u koledžu. Svakog petka popodne zajedno bismo čistili sobu, ali sam jednom očajnički pokušavao da dovršim pismeni rad i nisam imao vremena za gubljenje. On je uleteo u sobu i rekao: „Brzo, požuri, treba da očistimo sobu.“

„To uradi ti“, odgovorio sam, „ja sam suviše zauzet. Ne mogu.“ I kao više puta ranije počeli smo da se natežemo. Moji roditelji često su se pitali hoćemo li tako dugo živeti da stignemo da odrastemo, toliko smo se mnogo tukli kad smo bili deca. Iznenada moj brat je mirnim glasom rekao: „U redu. Sve je u redu,

shvatam. Mora da si u strašnoj gužvi. Mora da ti je prilično teško da sve postigneš. Ja ću očistiti sobu. Biće mi drago da to uradim. Ti samo nastavi svoj posao.“

I tako mi je slomio srce. Odlažući svoje papire pomogao sam mu. Kad ti se neko ne suprotstavlja, već pokazuje razumevanje i ljubav, to te zadobija. Dobrota mog brata navela me je da očistim sobu – iako mi je glumio.

Međutim Božja dobrota je stvarna. To je jedina vrsta istinske dobrote koja postoji. Kad shvatimo Božju dobrotu, milost i strpljenje, otkrivene u Isusu, sve postaje drugačije.

Ranije je moja porodica bila na godišnjem odmoru na jednom ostrvu usred jezera Gal u Mičigenu. Moj brat i ja revnosno smo se upustili u našu omiljenu igru – tuču. Kvarili smo odmor i roditeljima i svima drugima, a moj otac je pokušavao sve što mu je palo na pamet da bi nas naveo na pokajanje. Pokušavao je da nas zatvara u sobu, da nam uskrati slatki deo obroka, čak i čitav obrok. Krajnje očajan zabranio nam je sva uživanja u vodi i konačno uzeo u ruku crevo za pumpanje guma. Ništa nije pomoglo.

Na kraju je došao trenutak kad nas je pozvao u svoju sobu, seo nasuprot nama dvojici razmišljajući šta da još uradi – nije znao šta. Tada sam video kako se njegove oči pune suzama. Suze na licu mog velikog, jakog oca! To je bilo nešto novo za mene. Prvi put sam shvatio šta su za njega značile naše tuče i natezanja. Razočarao sam i naneo bol onome koji me je voleo. I mada sam mogao da podnesem šibanje gumenim crevom, nisam mogao da podnesem suze. Iznenada sam stvarno želeo da se promenim. Bile su to najteže batine koje sam ikada dobio.

Oni koji uspostave zajednicu sa Hristom počinju da shvataju Njegovu ljubav i strpljenje. Počinju da shvataju koliko Ga je koštalo spasavanje čovečanstva od greha. Oni razumeju i

razočarenje i duševni bol koji Mu greh nanosi. A kad se to dogodi, greh izgleda drugačiji nego ranije. Nestaje njegove privlačnosti. Istinsko osvedočenje o tome da smo slomili Isusovo srce vodi do istinskog pokajanja. Dolazi do promene u našoj zajednici sa Bogom.

„Čim upoznamo svoju grešnost, ne gubimo vremena da se sami popravljamo. Koliko njih veruje da nisu dovoljno dobri da se približe Hristu! Misliš li da bi ti sam mogao postati bolji? Može li Etiopljanin promeniti svoju kožu ili ris svoje šare? Možete li vi činiti dobro, naučivši se činiti zlo? (Jeremija 13,23) Samo Bog može da nam pomogne. Ne smemo očekivati da naša vera bude jača, da prilike budu bolje, a mi manje zli. Ništa ne možemo postići sami od sebe. Moramo se približiti Hristu takvi kakvi jesmo.“ (Put Hristu, str. 20)

„Mi treba da dođemo Hristu takvi kakvi smo, grešni, nemoćni, zavisni. Mi smemo da stupimo pred Njega sa svim svojim slabostima, gresima i da pokajnički padnemo pred Njegove noge. Tada će nas On prigrliti svojom ljubavlju, naše će rane zaviti i očistiti nas od svake nečistote.“ (isto, str. 33)

Koliko ljudi može prihvatiti Božiji dar pokajanja? „Gospod... neće da ko pogine, nego svi da dođu u pokajanje.“ (2. Petrova 3,9) Svako kome je dosta starog života i ko umoran od njega želi da zaista ostavi greh ali misli da je to nemoguće treba da se seti da Gospod želi da „svi dođu u pokajanje“. Da li ste znali da je dolaženje Hristu i pokajanje jedno te isto? Zato pokajanje nije nešto što treba izdejsstvovati ili postići. Hristu dolazimo jednostavno proučavanjem Njegove reči i molitvom, a On nam besplatno daje svoj dar pokajanja.

Dakle kako se kajemo? Kako se to zbiva? Prvo grešnik, bez obzira ko je i šta je učinio, ili kakvi su njegovi planovi, traži Isusa onakav kakav jeste. Zatim mu Isus nudi dar koji se zove

pokajanje. Kad čovek prihvati taj dar, on je opravdan, njemu je oprošteno i on stoji pred Bogom kao da nikada nije sagrešio.

Pokajanje nipošto ne treba da bude prepreka između grešnika i Spasitelja. Pristup je Hristu dostupan svakome ko prestane da se oslanja na sebe, ko shvati da ne može spasti samog sebe ili biti poslušan, i to čim odluči da dođe. Pokajanje nikada ne pretihodi dolaženju Hristu, jer mi moramo doći Hristu da bismo primili Njegove dobre darove.

Tako pokajanje nije nešto što mi postižemo sami. U Isusovo vreme čitav jedan narod pogrešno je razumeo prirodu pokajanja. Oni su pokušavali da za sebe urade nešto što je samo Bog mogao da uradi za njih. Već smo videli Judin slučaj. U Mateju 27,3 piše: „Tada videvši Juda izdajnik njegov da ga osudiše raskaja se, i povrati trideset srebrnika glavarima sveštениčkim i starešinama.“ Njegovo samopokrenuto kajanje dovelo je do toga da su psi rastrgli njegovo telo na putu ka Golgoti.

Pokajanje se ne odnosi samo na kamene ploče, Zakon, prekršenu zapovest, već na slomljeno srce Onoga koji u svojoj ljubavi nije postavljao uslove. Posmatranje ljubavi otkrivene u Isusovom životu, smrti i posredovanju za nas vodi nas bliže Njemu i mi lično doživljavamo Božju dobrotu koja nas menja. Kad shvatamo da su naši gresi, naša odluka da idemo sopstvenim putem, prouzrokovali Hristove patnje i slomili srce našeg najboljeg Prijatelja, i naše srce će se slomiti i mi ćemo iskusiti pokajanje za koje se ne treba kajati.

Šta vam ovo govori o poslušnosti koja je moguća samo verom? Ako pokajanje nije nešto što stvaramo mi, već prvo moramo doći Hristu da bismo ga primili kao Njegov dar, ako je ono uvek i samo dar, mi ne možemo učiniti ništa da bismo ga zaslužili ili zaradili. Mi ga moramo primiti kroz ličnu zajednicu sa Hristom. Ako pokajanje uključuje i žalost zbog greha i odvajanje

od greha, tada su i žalost zbog greha i odvajanje od greha dar. Znači mi ne možemo učiniti ništa da bismo napustili greh osim da održavamo svakodnevnu zajednicu sa Isusom.

Poslušnost tako može biti samo proizvod vere zbog same prirode pokajanja. Zbog toga što je pokajanje dar i poslušnost je dar, jer samo pravo pokajanje čini mogućom pravu poslušnost. Oboje primamo tražeći zajednicu i prijateljstvo sa Isusom.

„Kako dakle primiste Hrista Isusa Gospoda
onako živite u njemu.“ (Kološanima 2,6)

7. POSLUŠNOST MOŽE NASTATI SAMO VEROM ZATO ŠTO JE POSLUŠNOST PLOD VERE

Isus je rekao: „Budite u meni i ja ću u vama. Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe ako ne bude na čokotu, tako i vi ako u meni ne budete. Ja sam čokot a vi loze: i koji bude u meni i ja u njemu on će roditi mnogi rod; jer bez mene ne možete činiti ništa.“ (Jovan 15,4.5)

Petnaesto poglavlje Jovanovog Jevanđelja jedan je od najznačajnijih delova Biblije o poslušnosti. Ono nas uči da je pravi plod prirodni, spontani i nenametljivi rezultat nečeg drugog. Pogledajmo ovaj tekst reč po reč! „Budite u meni i ja ću u vama“. Šta to znači biti u Hristu i imati Hrista u sebi? Neki su ovo proučavali tako temeljito da su izdvojili sve izraze koji govore o Hristu u nama i sve koji govore o nama u Hristu.

Predsednik katedre za Novi zavet na adventističkom teološkom seminaru napravio je zajedno sa jednim svojim razredom opširno ispitivanje na ovu temu. Došli su do zaključka da izrazi „biti u Hristu“ i „Hristos u nama“ ne znače ništa drugo nego uspostavljanje odnosa sa Hristom, uspostavljanje prijateljstva i zajednice s Njime. Oni ne vide nikakvu razliku između ova dva izraza, jer bez obzira da li govore o nama u Hristu ili o Hristu u nama govorimo o prijateljstvu i zajednici sa Njim.

Šta znači reč „budite“? Ako u čitavoj Bibliji proučite značenje ove reči, naći ćete da ona jednostavno znači „ostati“.

Dva čoveka na putu u Emaus rekla su strancu: „Već je kasno. Budi kod nas. Ostani sa nama.“ (vidi: Luka 24,29) Dakle kad Isus kaže: „Budite u meni i ja ću u vama“, On nas poziva da

stupimo u zajednicu s Njime i da ostanemo u njoj.

Postoje dve važne pojedinosti za uspešan hrišćanski život. Jedna je doći Isusu i druga ostati kod Njega. Prva nema vrednosti bez druge jer je jasno da ne možemo ostati sa Isusom ako prvo nismo došli k Njemu. Ovde se susrećemo sa jednim problemom hrišćana. Ljudi žive pod lažnim utiskom da je, ako jednom u svom životu dođu Isusu, to dovoljno za čitav život. Ali to nije tako. Samo zajednica sa Isusom rešice problem greha. Kako se ona ostvaruje? Isto onako kao kad po prvi put dođemo Isusu. „Kako dakle primiste Hrista Isusa Gospoda onako živite u Njemu.“ (Kološanima 2,6) Sve se to postiže verom a rezultat vere je zajednica sa Isusom.

Isus ide dalje i kaže da loza ne može roditi roda ako nije na čokotu. Zapazimo da se ovde govori o rodu čokota. Ne zaboravimo da rod potiče od čokota, a ne od loze.

Bog ne želi da donosi rod bez nas. Pošto nas je stvorio po svom obličju, On žedi da donese rod kroz nas. Ako smo mi loze i pokušavamo da donesemo rod bez čokota, nećemo doneti ništa. Odvojene od čokota loze se suše i venu.

Rod nastaje samo na lozi povezanoj sa čokotom, što ukazuje na još jednu zanimljivu pojedinost. Iako upravlja nama, Bog nikad ne zaobilazi naše sposobnosti i mogućnosti. On deluje kroz nas. Kako On to čini ostavljajući nam ipak slobodu, to samo On u potpunosti razume. Ma koliko pokušavali mi to nikad ne možemo potpuno razumeti.

Znamo da Bog ljubavlju upravlja našim životom, zar se onda ne možemo potpuno pouzdati u Njega i Njegov način rada?

Isus kaže da ćemo doneti mnogi rod ako ostanemo u Njemu, a da bez Njega ne možemo činiti ništa. Smisao tih reči jeste da mi ne možemo učiniti ništa da bismo doneli rod. Ranije smo već videli da mi ne možemo učiniti ništa, baš ništa, ukoliko Bog ne

daruje otkucaje našem srcu, ali Isus nije ovde mislio na to. Kad vam već srce kuca, kaže On, bez mene ne možete donositi duhovne rodove.

Sećate se našeg kratkog tečaja o spasenju samo verom u Isusa Hrista: „Bez mene ne možete činiti ništa“ (Jovan 15,5) i „sve mogu u Isusu Hristu“ (Filibljanima 4,13). Pošto bez Njega ne možemo učiniti ništa, a s Njim možemo sve, jedino što nam preostaje jeste da dođemo k Njemu. Ovo je potpun i konačan odgovor na sve napore koje čovek ulaže.

„Neka niko ne iznosi misao da čovek treba da uradi malo ili ništa u velikom delu pobeđe, jer Bog ne čini ništa za čoveka bez Njegovog pristanka. Nemojte govoriti da će vam Isus pomoći kad ste učinili sve što je bilo u vašoj moći. Hristos je rekao: 'Bez mene ne možete činiti ništa.'“, (15M,381) Isti autor u istoj knjizi (na 343. strani) kaže: „Sve što čovek može učiniti za svoje spasenje jeste da prihvati poziv: Ko god hoće neka uzme vodu života zabadava.“ Kako se to postiže? Neka nam objasni sam autor. „U zajednici s Hristom, kroz molitvu i proučavanje velikih i dragocenih istina Njegove reči, mi ćemo kao gladne i žedne duše biti nahranjeni i osveženi na izvoru života.“ (Misli sa Gore blagoslova, str. 143)

Stoga sve što možemo učiniti za svoje spasenje u svim njegovim vidovima jeste da prihvatimo Hristov poziv na zajedništvo sa Njim kroz molitvu i proučavanje Njegove reči. Na taj način ostaćemo na čokotu.

Jedan čovek me je oterao sa vrata kad sam otišao da ga pozovem na sedmicu propovedi. Međutim i pored svoje neljubaznosti dolazio je na propovedi. Dolazio je svake večeri. Na našim sastancima govorilo se o tri vida zajednice s Bogom. Mi smo proučavali Bibliju, molili se i govorili drugima šta Isus znači za nas.

Zajednica sa Isusom i posmatranje Isusa doneli su svoj rod. Sveti Duh doveo je ovog čoveka Isusu i jednog prelepog dana ja sam zajedno sa njim sišao u krstionicu. Godinama kasnije opet sam ga sreo i na moju radost još je ostao (bio) u Hristu zahvaljujući istim onim metodama pomoću kojih je u početku došao Hristu. Provodio je vreme u čitanju Božje reči, u molitvi i u hrišćanskoj službi. Rod nije izostao.

„Da li se sećaš dana kada si me oterao sa vrata?“ pitao sam ga.

„Ne, ja to nikad nisam uradio“, odgovorio je.

Siguran sam da bi ovaj čovek, da je samo dolazio Hristu u toku naših sastanaka, i da ništa nije učinio posle toga i dalje terao ljude.

Neko mi je jednom rekao da je u hrišćanskoj teologiji o spasavanju verom opravdanje koren, a posvećenje rod. Ali zatim je dodao da za posvećenje morate puno da se trudite, da se borite sa sotonom i svim silama nastojite da pobedite greh i držite Božje zapovesti. Međutim ako je posvećenje rod, onda je on rezultat prihvatanja opravdanja. Rod je prirodan i spontan. „Ipak, Spasitelj ne nalaže učenicima da naporno rade da bi doneli rod. Poziva ih da ostanu u Njemu.“ (Čežnja vekova, str. 583) Rod rađamo ostajanjem u Njemu, a ne nastojanjem da donesemo rod.

„Poslušnost je plod vere.“ (SS,61) Dakle ako je jedno rezultat i drugo uzrok, na šta treba usmeriti svoje napore i pažnju? Ako ih usmerite na održavanje zajednice vere, kao neizbežna posledica pojaviće se rod.

Zato neki i smatraju da je prava poslušnost prirodna. Drugi veruju da je put ka poslušnosti odupiranje sotonu i citiraju Jakovljevu poslanicu 4,7: „Protivite se đavolu i pobeći će od vas“ Ali ne zaboravimo da prvi deo stiha kaže: „Pokorite se Bogu“. Možda mislite da ovaj tekst govori o dve različite pojedinosti,

ali ja sam pitao stručnjake za grčki jezik i oni su mi objasnili da obe misli znače isto. To ne znači da prvo uradite jedno pa onda drugo, već da se protivite đavolu time što se pokoravate Bogu. „Protivite se đavolu i pobeći će od vas“ Približite se Bogu i On će se približiti vama. Kako je dragoceno ovo obećanje duši koja je u iskušenju. Ako onaj koji se nalazi u nevolji i iskušenju usmeri svoj pogled na Isusa, ako se približi Bogu govoreći o Njegovoj dobroti i milosti, Isus će mu se približiti i nevolje koje se čine skoro nepodnošljivim će nestati.

Duša koja ljubi Boga rado će crpsti snagu od Njega kroz stalnu zajednicu s Njime. Kad čovek navikne da razgovara sa Bogom, sila zla je slomljena jer sotona ne može da opstane u blizini duše koja se približila Bogu.“ (SDA VS, Ellen G. White, Comments on James 4,7.8. 937)

Još jednom naši napori da živimo hrišćanskim životom moraju se usredsrediti na približavanje Bogu, na odricanje od sebe i pokoravanje Bogu, što se sve postiže u zajednici s Njim. Promene u ponašanju nastaju tek kao posledice.

Da li biste želeli da budete sigurni da li ste pravi Hristov sledbenik?

Očigledan dokaz nije u tome da li živite životom bez rđavih dela ili ne. Time se ništa ne dokazuje. Mnogi ljudi živeli su poštenim životom bez Isusa, životom koji je na izgled bio dobar. Neki ljudi u svetu skinuli bi svoju košulju i dali je vama i u isto vreme psovali Boga. Lepo spoljašnje ponašanje može da proizilazi iz mnogih rđavih pobuda.

Kako dakle da znamo jesmo li hrišćani? Knjiga Put Hristu daje dve probne tačke. One se odnose na ono o čemu volimo da razmišljamo i o čemu razgovaramo. Ako otkrijete da često mislite o Isusu i govorite o Njemu, tada ste Mu sigurno blizu i proći ćete probu koja tačno pokazuje dali ste pravi hrišćanin.

Prvi hrišćani dobili su to ime jer je Isus bio sve o čemu su mogli da razgovaraju. Stalno su govorili: „Hristos je ovo učinio, Hristos je ovo rekao“, i tako su ljudi koji su ih slušali zaključili: „Mogli bismo da ih nazovemo hrišćani!“ Kako bi ljudi zvali nas kad bi čuli ono o čemu obično volimo da govorimo?

Hrišćanin neprekidno boravi u Isusu, u Njegovoj ljubavi, u Njegovoj milosti koja ga pravda, u Njegovom životu i u Njegovoj žrtvi za nas. To je ono što nas održava u zajednici sa Bogom. Ako ostanemo na Čokotu, rodićemo mnogi rod. A to su rodovi Duha: ljubav, radost, mir, dobrota i ostali rodovi (Galatima 5) To su unutrašnje osobine koje će se pokazivati i u spoljašnjoj poslušnosti. Tekstovi u Jevrejima 12, 11 i u Filibljanima 1,11 govore o plodovima pravde. Poslušnost može nastati uvek i samo verom zato što je ona plod vere, a ne naših napora.

Dok iz dana u dan dolazite Hristu i predajete se Njemu, ostanete u Njemu. Iskustvo nas stalno podseća da bez Njega čovek ne može činiti ništa. Kad uvidimo svoje stanje, svoju pritajenu nesposobnost da donesemo rod bez Hrista, odustajemo od sopstvenih pokušaja i zajedno sa apostolom Pavlom idemo na kolena, priznajući da smo nesposobni za dobro koje pokušavamo da činimo. Samo tada možemo otkriti šta znači biti stvarno povezan sa Čokotom.

“Koji pobedi daću mu da sedne sa mnom na prestolu mome, kao i ja što pobedih i sedoh s Ocem svojim na prestolu njegovu.“ (Otkrivenje 3,21)

8. POSLUŠNOST MOŽE NASTATI SAMO VEROM ZBOG ISUSOVOG PRIMERA

Mada smo sve vreme pokušavali svoju pažnju da usmeravamo na Isusa, naš poslednji dokaz da je poslušnost moguća samo verom jeste sama ličnost Isusa Hrista. Isus je vrhunski argument, ako tako možemo reći, zato što je On naš najveći jedinstveni primer prave poslušnosti koju je postigao verom. On je ostvario poslušnost oslanjajući se na svog Oca i zato poziva i nas da se oslonimo na Njega i Njegovog Oca.

Naš Spasitelj ne samo da je umro za nas, plativši cenu za naše spasenje, već je živio svoj zemaljski život da bi nam bio primer i pokazao nam kako da živimo. „Kao Sin čovečji, dao nam je primer poslušnosti; kao Sin Božiji daje nam silu da poslušamo.“ (Čežnja vekova, str. 10) Isus nikada nije bio primer opravdanja jer Njemu ono nije bilo potrebno, ali je On naš primer posvećenja. Nebo Mu je od samog početka poverilo sveti zadatak i čitav svoj život na Zemlji živio je verom u jednu drugu silu, a ne u svoju. „Svako delo u Hristovom životu na Zemlji bilo je ispunjenje plana koji je postojao od večnih vremena. Pre nego što je došao na Zemlju, Isus je poznavao ovaj plan, savršen u svim pojedinostima. Međutim, dok je hodao među ljudima, bio je korak po korak vođen Očevom voljom.“ (isto, str. 111) Na taj način On je postao primer života vere.

Otkrivenje 14,12 opisuje ljude koji će živeti neposredno pred Isusov dolazak. Stih ukazuje na tri prednosti povezane sa njima. „Ovde je trpljenje svetih...“ Oni su naučili da budu isto tako strpljivi sa samima sobom kao što je Bog strpljiv sa njima, i nisu dozvolili sotoni da ih obeshrabri u velikim nevoljama. Na

taj način nisu dopustili neprijatelju da ih navede da prekinu svoju zajednicu sa Hristom u trenucima kad su bili obeshrabreni zbog svojih raznih postupaka. Bez obzira šta se dešava, oni ostaju sa Isusom. „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božje...“ Poslušni Božjem zakonu oni ga ne priznaju samo na rečima već drže Njegove zapovesti. I najzad, oni imaju „veru Isusovu“.

Kakvu je veru imao Isus? Bilo je to poverenje ili oslanjanje na silu drugačiju od one koju je sam imao. Ako je iko mogao da se pouzda u sebe, onda je to bio Isus. U isto vreme i čovek i Bog imao je sposobnosti o kojima mi i ne sanjamo. Stoga je mogao da učini ono što je tebi i meni nemoguće.

Da li ste se nekad našli u iskušenju da od kamenja načinite hlebove? Iako sam se borio sa mnogim iskušenjima, nikad se nisam suočio sa takvim iskušenjem, Zašto je đavo pokušao da natera Isusa da stene pretvori u hlebove? Zato što je sotona znao da bi Isus to mogao. Đavo je dovoljno mudar da ne gubi vreme kušajući nekog od nas da učinimo tako nešto. Ali Isusu je bila na raspolaganju takva moć. Zato je sotonino stalno nastojanje u toku Isusovog života bilo da pokuša naterati Isusa da prekine zajednicu vere sa Ocem i učini nešto sopstvenom silom.

Hristos je došao da zauzme naše mesto, da umre na krstu za naš greh, i mi to nikad ne smemo zaboraviti. Ali Isus nam je pokazao i kako da živimo životom predanja Bogu.

Jednom su učenici zahtevali od Isusa: „Pokaži nam Oca. Radoznali smo. Zašto ne možemo videti Oca? Pokaži nam Oca!“ „Toliko sam vremena s vama i niste me poznali!“ odgovorio je Isus „Koji vide mene, vide Oca.“ A zatim je dodao: „Zar ne verujete meni da sam ja u ocu i otac u meni? Reči koje vam ja govorim ne govorim od sebe; nego otac koji je u meni On tvori dela.“ (Jovan 14,10)

Ne samo da Isusove reči nisu bile samo Njegove, to nisu

bila ni Njegova čuda ni Njegova poslušnost. On je tako bio predan Ocu da je sam Otac živio Njegovim životom.

Isus je takođe rekao u Jevanđelju po Jovanu 5,30: „Ja ne mogu činiti ništa sam od sebe.“ Istu misao je ponovio (Jovan 8,28). Isus nije želeo da kaže kako On ne može da čini ništa što bi izabrao da čini silom koja je bila u Njemu samom. On je došao da pokaže nama kako da živimo i On je živio oslanjajući se na svog Oca, odbijajući da se posluži onim što je sam posedovao. Upravo tako i mi treba da živimo. Izgleda strašno ironično, ako se Isus koji je posedovao silu koju je mogao upotrebiti stalno oslanjao na silu svoga Oca, da mi za svoju poslušnost težimo da se oslonimo na ono što ne posedujemo. Isus, koji je stvarno Bog, živio je kao čovek oslanjajući se na Boga; a mi ljudi često pokušavamo da živimo kao Bog.

Zato kad čitamo da Isus ništa nije mogao da učini sam od sebe, to ne znači da je bio nesposoban da bilo šta učini, već da je ispunjavao plan spasenja pokazujući primer jadnim, slabim grešnicima koji se bore kako da žive oslanjajući se na silu odozgo umesto na silu iznutra. Njemu je bilo deset hiljada puta teže da ostane u tom zavisnom položaju nego meni i tebi. Ko je u većem iskušenju da upotrebi svoju silu – onaj koji je ima, ili onaj koji je nema? Isus je imao silu, ali je nikada nije iskoristio i On poziva i nas da pobedimo na isti način na koji je On pobedio, kroz usku zajednicu vere, tako da poslušnost bude samo rezultat vere u Boga. To je jedini način na koji svako može poslušati.

Naš Spasitelj je ne samo pokazao da se Božiji zakon može držati već se postarao da ga drži svako od nas.

Hristos nije imao neke prednosti koje su nama nedostupne (Čežnja vekova, str. 86). „Čak ni u mislima nije popuštao iskušenju. Tako možemo i mi.“ (isto, str. 90) Mi možemo slediti

Isusov primer poslušnosti (isto, str. 47) kao što je On pobedio (Misli s Gore blagoslova, str. 17) i biti poslušni kao što je On bio (Čežnja vekova, str. 254). Svaki Adamov sin i svaka Adamova kći Njegovom milošću mogu biti savršeno poslušni Božjem Zakonu (Misli s Gore blagoslova, str. 69). Isusov život u vama izgradiće isti karakter koji je On imao. (isto, str. 99) „Sotona je tvrdio da ljudi ne mogu da se pokoravaju Božijim zapovestima i potpuno je istinito da ih ne možemo poštovati samo sopstvenom snagom. Ali je Hristos primivši na sebe ljudsko obličje dokazao da božansko i ljudsko ujedinjeno može da se pokorava svakom propisu Njegovog zakona.“ (COL,314)

Hristos je odoleo iskušenju istom silom koja stoji na raspolaganju čoveku. On je primao silu sa Božjeg prestola i nema čoveka ni žene kojima ne bi bila dostupna ista pomoć. Ljudi mogu posedovati silu kojom će se odupreti zlu – silu kojoj ni zemlja, ni smrt, ni grob ne mogu nauditi, silu koja će im omogućiti da pobede kao što je Hristos pobedio.“ (Ellen G. White R&H, 18. februar 1890)

„Isus nije otkrio nikakve osobine, niti pokazao silu koja ljudima ne bi bila dostupna verom u Njega. Svi Njegovi sledbenici mogu imati Njegovu savršenu ljudsku prirodu, ako se pokore Bogu kao što je i On to učinio.“ (Čežnja vekova, str. 572)

„Silom Hristovom i primanjem Njegovih poruka ljudi i žene mogu živeti životom kojim je On živeo kad je bio na ovom svetu. U borbi protiv sotone oni mogu primiti svu pomoć koju je On primao. Oni mogu biti više nego pobednici.“ (9T,22)

Možemo li mi zaista biti poslušni i pobediti greh kao što je to Isus učinio? Možemo li imati istu veru i poverenje u Boga? U Otkrivenju 3,21 naročito obećanje crkvi ostatka pred Isusov ponovni dolazak jasno kaže: „Koji pobedi daću mu da sedne sa mnom na prestolu mojemu, kao i ja što pobedih i sedoh s Ocem

svojim na prestolu njegovu.“ U Otkrivenju 14,12 stoji da Božiji narod drži Njegove zapovesti i ima veru Isusovu. Njegova pobjeda i poslušnost su nam na raspolaganju ako se, umesto na svoju, oslonimo na Njegovu silu.

Želeo bih na kraju da ohrabrim one koji, iako oduševljeni mislju da je poslušnost moguća verom, još sa tugom uviđaju da nisu savršeno poslušni. Meni je svakodnevno očajnički potrebna Božja milost koja me pravda. Moj neuspeh ne umanjuje činjenicu da Bog ima silu koju mi je stavio na raspolaganje da ne grešim. Prestanimo da merimo istinu ličnim iskustvom.

Danas možemo biti zahvalni što imamo mir s Bogom zbog onoga što je Isus izvojevao na krstu. Ali uz to moramo biti zahvalni Isusu i za silu da ne grešimo.

Dvostruka vest o opraštanju i poslušnosti suština je zadatka Crkve u poslednje vreme. To je ono što adventiste čini adventistima.

Ako još u svom životu doživljavate neuspehe, setite se da se to događalo i učenicima. Jeste li razočarani zbog svojih neuspeha? Dobrodošli u društvo, i ja sam razočaran zbog svojih. Da li biste trebali da budete razočarani zbog svojih greha ako tražite zajednicu vere i prijateljstva sa Isusom? Deset hiljada puta NE! Zašto? Zato što, kad se okrenemo od sebe samih Isusu, shvatamo da nema nikakve mogućnosti da budemo izgubljeni. Samo ako gledamo na sebe mi ćemo se razočarati.

To je ono što đavo stalno nastoji da izazove kod svakog od nas. On zna da ćemo, ako uspe da nas obeshrabri zbog naših postupaka, prestati da tražimo stalnu zajednicu sa Isusom i da će nas onda odvojiti od jedinog mogućeg izvora poslušnosti i pobjede, oduzevši nam sigurnost spasenja.

Zato vas molim usmerite svoju pažnju ne na sebe, već na Isusa, na jedini izvor vere i oslonite se na silu odozgo! Živite

životom vere kojim je i Isus živeo, prihvatajući uvek iznova Njegov prijateljski poziv: „Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom.“ (Otkrivenje 3,20)
